

*Szentli Ferenc
Csöndkiáltó*

Szenti Ferenc
CSÖNDKIÁLTÓ

Szenti Ferenc

CSÖNDKIÁLTÓ

Versek

Küldöm ezt a könyvet

*Lányomnak, Gabriella Noéminek,
Édesanyjának, Dr. Tóth Ilonának,
és a versmondás Piafja; Pálffy Margitnak*

Szenti Ferenc

Hódmezővásárhely 2021

A kötet megjelenését a
Czirbusz Piroska Emlékére a Hódmezővásárhelyi
Művészetekért Közalapítvány
támogatta.

Címoldal:
a hódmezővásárhelyi városháza toronytűzben sérült, főtéren
felállított harangja.

© Varga András felvétele.

Hátoldal:
a költő egyik kézírata.

Lektorálás, szerkesztés, borítóterv:
Béres Dezső

© Szentí Ferenc 2021

ISBN
978-615-01-1478-1

Nyomdai munkák:
„Norma” Nyomdász Kft.
Hódmezővásárhely
Ügyvezető: Rostás Pál

LECTORI SALUTEM!

Szenti Ferenc új kötetének bevezetőjében az amerikai Ralf Waldo Emerson (1803-1882) Shakespeare-ről írt esszéjéből Wildner Ödön fordításának sorait idézve¹ biztosít korábbi könyveihez folytonosságot. Az elsőből már ismert – itt is olvasható – „Goethe. Verses emersoni esszé”-je, a másodikban pedig a modern amerikai unitárius teológia alapvetőjének nevével címében felruházott egyik versciklusa² jelzi egyébként tetten alig érhető azonosulását a pragmatista bölcselethez, költő szellemvilágával. Gondolatainak *saját*-sága egyértelmű lenne, ha nem figyelmeztetne bennünket a tőle kikölcsönzött gondolatokra. Mégsem epigon, mert Emerson szerint az eredetiség csak viszonylagos: „minden gondolkozó ember retrospektív, azaz: a múlt örökségéből vagy mások tapasztalatából táplálkozik.” És példaként hozza Jézus Krisztust, akiről a latinul verselő, németalföldi Grotius állapította meg, hogy a Miatyánk mondatait a már meglévő rabbinisztikus formulákból mint „arany magvakat” szemelgette föl. Ebből következik: „Az igazi költő lelkében az esemény, az adottság egészen átalakult új eszmévé, és lehámlott róla a régi bőre.” Vagyis – tehetjük hozzá – mint a középkori bestiáriumokban az önnön húásával-vérével fiókáit etető pelikán; úgy táplál bennünket a történelem, ha elmossuk-megtagadjuk, ha nem.

Kortalanságot sugall, ha datálatlan *a* vers. Annak megléte korlátoz, szakaszol, irányít, tehát meghatároz.

¹Shakespeare; vagy: a költő. In: Az emberiség képviselői (Representative men). Írta Ralph Waldo Emerson. Fordította dr. Wildner Ödön. Franklin Társulat Budapest, Magyar Irodalomtudományi Intézet és Könyvnyomda, Kultúra és tudomány, 1923. 156-181; Emerson. Esszék. Kriterion Könyvkiadó Bukarest, Téka, 1978.

²Utak. HMV. 2015. 69-70; Mindenek zúgása. Haikuk... HMV – Bordány 2017. 79-89

Emerson elismeri e „fölvilágosítás” fontosságát, de arra csupán mint „az utókor történetírói fecsegésének kellékére” tekint.³ Kölcsey sem egy lendülettel írta meg Himnuszunkká lett költeményét, József Attila több napig hol itt, hol ott járkált fel-alá ritmust, szavakat keresve egy-egy új verséhez... és sorolhatnám jeleseinket. Miután a most közreadott Szentí-versek nem időrendben, hanem költői szándékból ciklusokba szedve követik egymást, és közel harmada – száznál valamivel több – nem is adatolt, ezért a meglévők zárójelesen, a „Cím vagy kezdősor szerinti vermutató”-ban, más szükséges információk pedig lapaljai jegyzetben kerültek a kötetbe. Versétől költő a költő, minőség kérdésében tényező nem lehet, hogy mikor, mennyi ideig, hol írta azt.

A szerkesztésben lelt örömmel adom tovább e könyvet – reményem: minden versszerető ennek olvasásakor szerzett hasonló élménye.

Béres Dezső

³Dr. Wildner i.m. 164-165, 169, 177 (80, 86, 95) – Hugo Grotius (1583 – 1645) állam- és egyházjogász, államférfi.

ELŐSZÓ HELYETT

*„Földrészünkön nagy tisztulás kell,
Vihar, mely messze-messze zeng,
Harc kell, mely igaz békét szüljön,
Mert most hazug a béke, csend!...”*

Ady Endre: Béke

Ralf Waldo Emerson írja: „A költészet lényeges sajátága, hogy a Csoda szívárványleányához hasonlatosan a láthatatlanságból szökjék elő, hogy elmossa a múltat és megtagadjon minden történelmet.” – Ugyanitt állítja Epikurosszal: „a költészet olyan csábító, hogy a szerelmes kész elhagyni érte kedvesét.” – Égi üzenet.

Az igazi lélek mindig zászlaja alá szegődik. A magyar lélek ilyen; ősi, páratlan nyelve magába foglal Szépséget és Hatalmat. Egyetlen szavában több van, mint mások mondataiban. Tisztelt Olvasó, a CSÖNDKIÁLTÓ harmadik verseskönyvem, Önöknek hallatja „csöndjét”; de nem csukja be lapjait a kritikusok füle előtt sem. Az előző két kötet néhány verse okkal lett újra megjelenítve; ám ennek magyarázata nem tárgya a rövid bevezetőnek. Törekvésem volt és van, hogy a költészet mezébe öltöztessen a ma életét; ám lehet, hogy zömmel „csak” szavakat mondok, írok, mert nem tudok dolgokat adni a Természet mindenségéről, hogy bírāja s mértéke legyen annak, ami miatt az egyetlen Élet szépségét nem hagyja ragyogni – VALAMI.

Tudom, az ólálkodó démon üstökét megragadni meddő kísérlet. – És mégis!

Hódmezővásárhely 2021. március 10.

Szentli Ferenc

TETŐ AZ ISTEN

KILENC HAIKU I.

Helyzetet rakok,
mint kőműves fészkeket
– Tető az Isten

Mennyei patak,
mi táplálja erejét
hívó magyarnak.

Harangszóra nyílt
virágok templomában
ima az illat.

A lélek büntet
igazán – nem a törvény.
Magasan Kereszt.

Őstudás nélkül
az isteni erkölcsöt
tagadja minden.

Isten békéjét
nem fegyverekkel vívják
– az az Úr szava.

Régi bűneink
hosszú árnyéka kísér –
néma vezeklés.

A templombazár
elhúzódó középkor –
Az Ótemplom áll.

Az Örök Kötés
Istentől, ősök által
Jézus Krisztusban.

Kísért,
mert tudja gyarló testem,
és támad a lelkem iránt.
Kiért? – – –

Küzdök
ingatagos szomjam miatt;
és feszülök ellenébe
Ördög

Úrnak,
vakmerő sok gyengeséggel;
ma még játszik, ráér győzni
holnap.

Dúskál
testem rángásain, jajon –
hatalma az agónián
dús Tál:

Ezüst
kanállal fenékig meri...
Öklömhöz könyörgök: nehogy
megüsd

hiszen
izmaimmal nem győzhetek,
csak Krisztus felé nézve – úgy
hiszem.

Vége
nincs 6-ok – lehet – babona:
a fekete-macska-farka
vége.

NAIV VERS (?)

A lélek verseket gyűjt,
és fölperzsel mindent,
ami rossz –

A lélek verseket gyűjt,
s hanyatt-homlok inal
a gonosz.

A lélek tudja, hogy mi
a Béke, s mi a Kard:
közös harc –
A lélek tudja, hogy mi
a halál és az élet:
szinkron-arc –

A lélek tudja, hogy mi
az örök szerelem:
lélek-vers.

A lélek tudja, hogy mi
a sanda félelem,
és a mersz –

A lélek tudja, hogy mi
az, mi szótlán röppen
az Égbe.

Két akrosztichon

Emelted szép kezed – s én ráhajoltam –
Tűnt idő, de mégse múlt – jó Fotográfust* dicsér;
Óhajom ezért, hogy egyszer megköszönjem, hálálva
Bő indulattal; remélve, hogy gépe exponálja
Ismét kecses kacsód – rajta hódoló lehem,
Áldott partján Mártély kérész-virágos vizének,
S bárhol is, hol fényárban fürdik a szív.
Szavaim, igaz nyelvem, ily messziről való:
Ártatlanul indul és marad szűzi lépte, mert
Reményt nem ad(hat) a régi húsnak, vérnek –
Az marad, mi volt – megállt az Időben.

Gazdag lélek és szellem ont
Örömet vélt – s valós ellen –
Megérdemelten megy Bátyja* nyomában;
Örök magyar és lombard vére nem
Rejti el magát, tisztán árad nemes
Indulatával a pusztaszeri tájon –
Dobálta bár fölizzó szenvedély, de
Egekbe száll fénylő-fehér hite – nem
Záródnak tőle ajtók, sem ablakok:
Szelíd, szőke szelek nem törnek üveget.
Őszi-szín-arcán sajátos mosoly – – –

* Eifert János hódmezővásárhelyi származású fotóművész.

* Gömöri István (1945-2009) hódmezővásárhelyi költő.

REZIGNÁCIÓ HELYETT

Úgy vagyok a világban,
hogy a világ van bennem;
és ha majd el kell mennem,
nincs kérdés, se baj –
Öröklétem fölött Isten:
Térben és Időben –
Még kápráztat az Élet,
a jelen-Idő: visz és múltat,
majd gondol egyet, s végül
örökre csendben el-kápráztat – –

NÓRIKA, A KICSI LÁNY

Úristen! Nyitva van a Templom –
kiáltotta a pöttöm Nórika,
mint ki tudni véli, hogy zárják,
rendre már az Úristen száját.
Kellett a Lánykának szólnia!

A csöppteremtés bölcs és okos,
felnőttek fölött esze-röpte;
lelke-érzete messze mutat,
nem követi a ferde utat
maga előtt, biz' lesöpörte.

Lelkenagy-apró honbeli lány:
ölelésre tárja előtte magát
a Templom kapuja –
mögötte Apuka, Anyuka
szelíd-szép mosolyával.

JELEN ÉS LÁTOMÁS

– Adyt olvastam elalvás előtt.

A rég-Igés betűket törlik az Égről
És újra-gondolják a gaz mihasznák;
kilóra vesznek eszmét s eszik hasznát.

Ördög arcukat már nem is takarják.
Megcsúfolják a Szivárványt, Keresztet...
Győztesnek kiáltják azt is, ki vesztett

a becsületből s börtönt nem szenvedhet;
ám joga a jogtalanság, haszonnak
haszna is – Égre, Földre, szennyet ontnak.

Lenyúzzák bőrét az élőknek, holtoknak.
Mebontják Házak tetőzetét s a sírt
beszántják... Isten, a nép már mit kibírt!

Végül, veszünk az, hogy tagadják a Hírt
a Föltámadásról, amely eljövend
megint és győzni fog az Igaz s a Rend.

NEM BESZÉLEK

Nem beszélek én soha a Halállal,
nincs nekem semmi dolgom vele,
elföldelek élve minden árnyat, mi
felé vezet – nem érhet keze
utol, s ha megállok, szemébe nézek.
Elborzad tőlem, mert még mindig élek,
és holtomiglanig remélek.

IMA ÚRJÖVETBEN

Fekszem.
Hanyatt az ágyon.
Mellemen
összekulcsolt két kezem.
Már majdnem alszom.
Egyszerre fölhangzik
valami –
valami némaságon.
Öt ujjam öt ujj bilincse zárja.
A hangot némítja pántja.
Nem mondom, nem suddogom,
csak áthallik a némaságon:
Miatyánk, ki vagy...
Hiszek egy...
Én Istenem, jó Istenem...
Aki ételt, italt...
Ülök.
Fönt az ágyon.
Fejem fálnak ütközötten
valami érthetetlen ütközetben,
e négy falba zárt
néma Csatatéren.
Itt vívom a harcot,
magam elé sorolva
minden arcot,
azt a milliónyi maszkot,
minek neve: NINCS.
Jele van, büntől bélyeges,
az ontja vérem – és a te véred –
némuló magyar barátom,
ki velem együtt
életed e világban éled.
Ejh, mit is beszélek,

hiszen nem éled,
bár jussod volna rá egészen,
hisz' Földed, Vized
nem raboltad, vetted,
de örökbe kaptad,
és mindhalálíg őrzi Nyelved –
Miatyánk, ki vagy a mennyekben...
Ugye, Uram, jól tudom,
Te adtad!
És ha valami bűnöm miatt
elveszed, szólsz nekem?
De a Nyelvet,
ez utolsó kincset
hagyd meg,
mert más nyelven
nem tudlak még káromolni se –
Fekszem.
Elment fejem mögül a fal.
Két kezem mellettem hever.
Mély lett az éj –
Szívem a némaságon átdübög.
Ez a parányi húsdarab
nem hallgat a csöndre,
beszél, beszél...
Valamit a múltból zakatol.
Meg arról, hogy nem érdekli,
mit zagyválnok össze a némaságról.
Később úgymint megáll,
nem ver többet
ezzel az élettél.
Föltámad egyszer –

Ámen

IMA ARANY-TÓTH FERENCÉRT

Az élet.
Ahogy lélegzünk.
s tudjuk emberként,
hogyan vagyunk –
Tudjuk azt is,
hogyan meghalunk;
és az is tudja,
aki előbb kész rá,
valami szent ügyért,
ami a legnagyobb:
a Szabadság;
hogyan azért kész,
mert nincs benne
idegen rész,
mi sunyin lohasztaná
az élni-kész –
Nincs nála nagyobb magyar,
mint mindahánynál,
akik nyakukra
kötelet tűrnek, s szívükbe
ólmot, mint volt is
minden időkben,
e szent Hazában
századokon át.
Őket öleljük.
Nem könnyezünk,
csak fájjuk;
de magunkat meg sem
is alázzuk
semmi sirámmal;
de esküvéssel Hozsannázzuk
szent Nevük –
A Hősnek mindig otthon

a sanyarú börtön is,
mert ott bizton kiteljesül
hitében – meg nem tör,
mert nem az, ki gaz –
A hős ott leend a rossznak
tömlöcében is, de Ő fölmagasztosul. – – –
Uram, ki a Teremtő vagy,
tudod, ahogy eleve rendelted is:
Mennybe jut az Igaz.
Krisztus Urunk viszi Hozzád
Ferencet, hisz' ő a Gyermeked:
egy igaz, hős Magyar.
Fogadd zsámolyodhoz.

Ámen

MEDITÁTUM

Tán munka volt a Teremtés,
mi izmot nem feszít
Testetlen és Igaz.
Jelzője semmi – nincs,
s nem talált hasonlót.
Súlya súlytalan –
Az abszolútum se mérce:
fogalmának fogalma.
(Nevezni csupán keresztvíz
alatt? – Semmi szín alatt.)
Isten kivetítette Magát.
Ez a: VILÁG.

ENGEDELMEM

Nem messze tőlem áll s figyel
valami furcsa – a Halál;
nem követ, némán szembe áll.
Mehetek Isten hírvél...

Gyanúm, a Kaszás nem gonosz,
a testtel bőven beéri –
a Lélek tán semmi néki:
Magasztosban nem otthonos.

A Sátán – ki gyóntat élőt,
és érvel haldokló fölött –
ez irgalmasnak öltözött
csábít bátrakat és félőt;

Angyal-arccal védi híven –
sima szavú „szent” Lovagnak
karjában szépen omlanak;
a gyenge máris bilincsen:

Lelkük oda – Ettől félek...
– Ima jönne, Mennyig-ima,
ami Fölig indítana – – –
A Halállal megbékélek.

HELYETTEM HALOK

Pálfy Margit Elíznek.

Helyettem is én halok meg –
Valamikor.
Fönről nézem képes-képtelen
temetésem-,
engedelmével isteni Angyaloknak,
akik gyászbeszédül tőlem idéznek
verseket,
miknek mind-betűje s szava
szerelmesen és vádolva eltemet.

Lelkem szerint
Ég és Föld között maradnék;
De tüzek ékévé leszek,
Vagy valami szép koporsóban
kötelek eresztenek a mélybe;
és betakarnak jelzett csönd-hanttal
honi KINCSES-kezek –
Nem adva oda gyors feledésnek – – –

Ó, Te VERS –
Te szavak Szivárványleánya,
a d o l g o k belső valóságának
kifejezője – Teremtett-teremtő
ZENE, emeld az Embert min
MAGASABBRA!

Minden beszéd csak hernyó-,
S Te: PILLANGÓ;

FÖLTÁMADÁS

Csontjaimra hús rakódik
és a lelkemnek teste lesz;
miként – Jézus Úr mondta volt –
a Halálnak int', elmehetsz.

Hatalma végre végetér,
az Öröklétbe nem szólhat
bele – marad munka nélkül,
és másfelé bandukolhat –

Bizton remél Föltámadást
meg nem ingatható Hitem;
s mint vérem egyre érzi azt
is, hogy legyőzni semmivel

nem lehet ősi nyelvemet:
kard se fogta rég' időkben;
elvetél a mai ármány
tavasz-Csillag szép időben.

Nem elmélet, nem idea,
és semmi izmus mételye:
Föltámadást valló Ige –
Mindőknek vesszen kételye...

Krisztus Urunk a Kereszten,
s Mártírok, kik Istent hitték
életükben-halálukban,
az Úr szavát tetten érték.

Föltámadunk! Föltámadunk!
Kétségek már nem gyötörnek –
Fennső útján röpül lelkem;
fölintnek hű Pilis-hegyek.

AZ ÉN ADVENTEM

Valamikor, régen ballagtam
fekete-fehér adventi hóesésben.
Valami fájt – az volt fekete;
fázósságom a fehér hó lassan belepte.
Lakatlan szívvel, fehér ingben
ballagtam én az adventi hóesésben – – –
Messze..., mintha a szférák zenéje:
lehetne csönd,
lehetne béke –
föl-föltámadó remény,
gyámoltalan pici láng,
pislákkolt felém.
Hallgatott a téli-éji táj:
csönd a kürtben,
lélek a hegedűben.
Ballagtam tovább
a szívbeni kamra-éjben;
lábam adventtől adventig lépett;
s mintha eljönne önmagának az ember
az Emberfiában,
kiben a test reggel fölébred,
és magasul a fény fölébe – – –
A napra ébredésben,
a roppant mennyre nézve
láttam, hogy megszületett
a halhatatlan Élet.

HALOTTAKNAPOMRA

Már nem öl meg ifjan az Élet.
De jaj, minden, minden kevés lett –
Vénen ellehetetlenedve
az embernek elmegy a kedve,
hogy csöpp mosolyt csaljon magába.

*

Nem látott tegnap a Temető,
sem oda tartó, sem elmenő;
magamat láttam mécssem árnyán-,
az árny mögül nézett Nagyanyám.
Az Apám is... Biz' volt valahol – – –

Valahol, a nincs-a-nincsben: VAN.
– E vak-fehér szobából szavam
Ha eléri: bizton visszaszól;
és virágot nyit a hó-bokor
a régi szánkók talpa alatt...

*

Így-úgy volt...; de nem halok rontva:
egyenesen, nem balra, jobbra
térve – oda, hol Mindők vannak,
meghajolva szent Akaratnak:
híve-tudva a Föltámadást.

HUNGAR-OK

KILENC HAIKU II.

Kincses temető –
Tanácskoznak a holtak:
nyelvükben élnek.

Nyelv a lét háza
kunyhótól palotáig –
Szótól nincs hiány.

Tarjánvég, Atka,
Lúdvár és Körtvélyesnek
egén vadlibák.

Az ős-gondolat
nőül vette a hangot –
Gyermekük a Nyelv.

A költészetnek
a lélek törvényeit
kell kifejezni.

Maradjunk akár
ezren, de magyar
mezben,
míg föltámadunk.

Vaktában hinni
csak a magyar lélekben –
másokban félve.

A jogtalanság
jogot sosem alkothat.
Koronánk örök.

Tanyányi ország
keserű kutyatejbe
kóstolta magát.

AKROSZTICHON

Virágot idéz, mint harmat Csillagot,
Ahogy szökken őzre-rím-lábakon
Sürgős dolgai tüstént-fegyelmében,
Szépen, okos-mosolyos komolysága
Rendje szerint – ahogy igyekszik
Arcokat is igazítani, hogy tessén;
Magát nem tünteti ki, ámde serény
Óhaja az: Alanya tudja magát
Nemes veretűnek a Műsor alatt – – –
A fénylő arany, biz', nem több a VAS-nál.

VÁRATLANUL

Kezemtől
bentre szólt a csöngő:
– Anyaaa, ez biztos ÁPÁ...!
Tiszta idegből a pici Lány
hangja, mint Égből – Angyal,
a mindenek muzsikáló Hangja.
– És kitárult Szezám,
az édes-hon, Hazám –
Ott, ki voltam:
a senki-boldog – – –
Már nem kell Hír,
mindent feladnék a Percért;
de évek mentek el...
Minek sorolnom.

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

Icának és lányomnak, Gabriella Noéminek

Ó, visszaúszott hajó,
aki hozott,
itt vagyok, ó, Vásárhely –
dicsőségem és ünnepeim helye,
hol nyíltan fölhevültem
szemedben.
A Kanális
partjain öreg körtefák,
fanyar gyümölcssei
az emlékezetnek.
Kimúlt életem
napjai ragyogása betelt.
A hóesések sárgás látomásai:
a villanypóznák
kis cilinderei alatt hullt alá
csillaghópihékkal a gyenge fény,
tündöklő éveim a télben,
sebeim színe,
mint az Ég fölötted.

Vásárhely, nincsenek hídjaid
örvényeimet átívelni,
arénád vadakat legyőzni.
Éjszakáimban megtaposott
arcom fehérlik –
ajkamból kibuggyanó vér
nevetésem.

Te tíztornyú Város,
NEM-jeim fölé emelt
keresztek s szélkakasok,
kertek kiáltásai –

a rózsák, az ablakmuskátlik:
a szépséget célba venni igyekvők!
És vasárnap reggel a Piac.
Városkaroló Kőfal,
a megáldó református Ótemplom!
Az ellentől, a víztől védő Téglapajzs,
alatta gyerekkorok játszóhelyeivel.
Vásárosok, gabonakereskedők,
lókupeczek zsibajos emlékei
a Haltér szagán
messze-leng – – –

A Kőfal, fölötte HÁZ.
Ha megvolna még...!
És a kőfalban a két
szőlőkaró-csonk hirdeti
boldogságom idejét.
Rózsa utca 2.,
fénylő Napom!
Vásárhely, itt vagyok.
Távoli várakozások
esti ablakai
– a Fekete Sas kapui –
bejárataim a rejtelemhez...
S a Kutas Nőalak
korsója artézi vizét
emeli számhoz:
NAGYANYÁM.
Ó, tündér-diadal Kossuth tere!
A mosoly, az öröm, a Sors
mind közös –
S a Szabadság üvöltő csöndje fölé lép
az ősi fönség.

Kishomok, ősök helye.
A könnyű kövidinka, kadarka
tőkéi sorban, hordókra lesnek –
A keserűmandula kéke-virágja
égbe szökik, íny s nyelv alá üdítő keserje;
homokba magja hull
jajom fölé –
És kebled kövén megül
tartózkodásom jelene.
Elvarázsolt Páncélom.

A BUSZ

Lányomnak, Gabriella Noéminek

Rohan a busz,
mintha kereke lábam volna;
és az út is, mintha szebben világolna:
Budapesttől Vásárhelyig
föl – föl a múltba – – –
(a Damjanich és a Rózsa utca)

Rohan a busz,
mintha tudna rólam
minden jót és rosszat...;
és suhan, teper hosszan, hosszan – – –

Megyek haza,
mert odahaza van a Haza:
– ott várnak, várnak.
Engem várnak.
Haza várnak.
Kőfal fölött egy régi ház
újjá szépült erős híven,
VÁRNAK.

Nekünk és a kicsi Lánynak.
Oda megyek.
– És mintha tudnák az emberek
mellettem, előttem, mögöttem...
mosolyognak, s bizton rólam
beszélnek szépen – csöndösen beszélnek.

Rohan a busz.
Fut velem, fut alattam.
Tudni véli, hogy mindenem eladtam...
– Visz,
azért is elvisz.
HAZA visz.

Rohan a busz,
mintha kereke lábam volna;
és az út is mintha szebben világolna:
Budapesttől Vásárhelyig
föl-föl a múltba.

*

Az elmémből nincs,
a szívemből van kiút –
ide hullt a Múlt.

**

Éjszaka van.
A tegnap és a ma
EGYÜTT –
Fekszem.
Fejem a falnak ütközötten.
Ágyam mellett lámpa,
a fény - mégis - mintha megállna –

Semmi lárma,
csak udvarban a kutyák
időnként – talán a Holdra – fölugatnak;
de nem úgy, mintha neszét vennék
valami bajnak.

Van ez az éji kiáltás idebent,
ami nem rokona semmi dalnak;
talán a vastag falban
hánykolódnak vajmi hatalmak.
Vallatóznak.

Lassan megjön a reggel,
s velem együtt a Nap is felkel,
bajnak,
mert az álmok elszaladnak
(a mondatok elszakadnak),
ebben az eltűlzott nyárban –

A BUSZra gondolok – az Ikaruszra,
arra, amelyik szinte repült
Vásárhelyre – régen.
Végén az ÚTNAK,
egy HÁZ ajtajában
előttem állt egy
KICSI LÁNY:
két kezével fölnyúlva
az ÉGBE.

ARANY-TÓTH KATALINNAK

Drága, édes Katám, ki druzsám vagy
a költészetben; nincs ki e Helyen
nőben-költő lett volna ily ékes,
lombos, éltben-szenvedélyes-Hites,
jó alkotó emelkedettebben.

Aranykatám, magyar katonáját
édes-jó-Apádnak – verseimmel
fogadj el harcos-hű barátodul,
mert életem, Vele, továbbra van;
s tudjuk, ketten, hogy ez nem a minden –

A vers csoda, főleg magyar nyelven;
de az Élet mindennek fölötti,
mert a Teremtő lénye benne van,
s mi, az Ő valóságát fölébe
tesszük, mit nem is kell ösztönözni.

EGY DIÓFÁRÓL

A dió lehullott már a fáról.
Az ágak a leveleket is
leengedik; s a ház udvarát
vastagon, szépen betemetik –
(Gondolatnyi kép – messzi tájról.)

RÉTIMADÁR

Risztov Éva olimpikon dicséretére

A rajtról
elrugaskodott – és röpült,
röpült a tó vizében
a négyszárnyú madár.

Mintha soha nem lett volna
megtorpanás –
És átússza most
akár az Óceánt!

Mögötte négyen...
Hittem, és mégis féltem;
de ha megszorítják, se szégyen –
Tudta, látta,
hogy jönnek, vonulnak mögé
a méltán hivatottak – nagyok,
a harcban vitézlő delfin-hadnagyok.

Mágnés
vonta közelre őket,
világ dicsérte nagymenőket.
Szárnyas lába tonnányi vízre lök,
karja-szárnyai pörögnek,
mint az ördögök, ha
táncukat járják a tűz körül.

S Ő nem hesseget,
de int, hív versenyre
közelebb:
lássunk, lássanak Csodát!
Huncutkán tréfál
bizakodót és ostobát.

*

(Messze lent
egy hosszan elnyúló csapat,
már bármi meglepőt sem tartogat;
s miként fáradt vagy holt kezek,
egymással is alig versengenek;
még ha egyik sem nyeletlen baltafej,
nekik a fönt reménytelen.)

*

A kamerák
százan, ezren s mindahány is
versenyre kelnek,
s keresik éhét a szátkeresztnek;
ahogy hasít az élen,
mindig középen, soha szélén!,
miként az Ég vizében:
magát a Cél felé vetve
úgy, mint hazája Sólýma – – –

*

Rétimadár, Rétimadár
vízen-földön is a Mennyben jár –
Vásárhelyről messze szállt;
Cívisváros adta étke
röpíti föl, föl az Égbe.

Magasan száll, messze száll:
el soha nem száll
a nagy Madár.
Hű a Célhoz, hű a Parthoz,
Földből, Vízből és a Hitből
egy jöttányit föl nem ad.

PANNON ÉNEK HÁROM HANGRA

Csikós András festőművész emlékére

I.

Táncoló gabona fölött dallam:
a magos remény kékbe tűnik,
veszni nem hagyod,
hangod is oda száll,
rigó harsogja a tetőről,
zománcos éjen szól a csalogány.

Fölülmúlod magad.
A szenvedéstől öröm hangján csobogsz,
hogyan elragadj világokat
patakok ezüst szavával,
és fölragyogj a tengerekből végül
az örök ritmus nomád énekével.

Színektől mámoros a szó, a dal,
elvetve mind a törvényt,
ami határt szab a szívnek.

Pannon dallam a világban
nem ismer mezsgyét,
rejtelve magas hangján
átfog földrészeket – – –

*

ITT, e tájon, a homokon
és a környező zsíros, ősi földeken
a múltak málló falai élnek;
a romlásból új gondolat: rajz, vonás –

II.

Az éjszaka holdfénye alatt
bús Tanya világol.
Egy százados akác sűrű lombjának
árnya imbolyog a ház hófalán,
kísértetnek képzele magát,
s dörög öreg-repedt kérge alatt,
hogy egy gazdátlan, kóbor eb rá ugat –
és nem a tündöklő Holdra.
Elvadult, vén kotló a dülő ólban,
rémült káromgása félrevert harang,
tojását óva idegen szag miatt:
patkány vagy rókafele az...
Talán csak esztelen gondolat,
ösztönös madár-félelem
a szétrabolt tájon.
A gémeskút ágasa arasznyi,
a vödör régen a kútba fúlt,
a káva dereka görhedt,
lassan az is a vízbe hull,
vagy roskad fűbe, mint a vályú,
mert ló és tehén elhagyták rég
valami titkos HANG miatt.
A határ emléke bög és nyerít.

*

Leborulok a zsíros földre,
csók-nyálam számban sarat dagaszt.
Hazámból ez maradt! –
S bennem irtó félelem kínja aláz,
és kételyek minden út iránt,
ami nem a Mennybe visz,
mert bárhová vezet új önelhatározás,

távolból sugalmazás,
én már alig hiszek más áradatnak,
mert én tudom, hogy mi lenne jó,
mi az, mi jó nekem, ITT, ahol megszülettem.

*

Gyönyörű tanyám, még melegítsz,
ragyog emlék-kemencéd szőke kenyere –
fölvérzi ínyem a hiány,
s majszolva édes vérem
nézek hosszan a csillagok felé – – –

III.

A vándor
bűvös országokat keres, melyek nyoma
már a vizek alatt hever, hófehér csendben.
Léptei visszhangja a halak gyomrában.
Horga nincs kifogni álmait.
Csontjai alá szél kavarodik,
hogy halomba fújja, hol utak találkoznak,
és szélükön a sugárzó idő múlasztja porrá,
míg egyszer karcsú híddá kövül:
mi egykor ember volt, lesz Út.

Beissza könnyei magvát a föld,
izzadt homlokát jégvirággal kitünteti a tél,
ami mindig eljön évei végén,
göröngyös csapásai lejtőjén, meredekén –
Alig érinti lába,
pillangók emelik fel a magasba,
és elhelyezik lobogó tüzek közé
szeme látomásait, hogy falatozzák.

*

Éjszaka volt, mikor elment,
és kezei körén újra susog, ahogy megállt,
és fölkúszik szívéig a sötét –
Szavára csak a fénylő hold felel.
Ahová elment, kacagó pillangók közé,
ott jó helye van.
Drágakövek porát hajára szórják,
szeme pilláira szivárvány-tejet permeteznek.
A zöld harmat talpára még egy csókot ad,
és méhek rajával elröpül
az aranyló Szent Trónus felé.

KÖLDÖKZSINÓR

Ablakomból-szembe-Ablakáig
nem vágta át még a Tél –
s az: íj-húrjaként már feszülve van.
Röpte hús szikét ígér –
A hetvenöt ősz egyre feledí
víg tavaszát és nyarát;
lassan becsuk a bazár,
és mesejátékait elviszi
feledni a furcsa szél – – –
Még kitart a húr-erős-zsinór;
de kószál a lába-Nincs
az ágynál: lopkodón szívdobbanást.
Figyeli a réz kilincs.

MESE

Ma, még hajnal időben,
a pihenő szempilla alatt
láttam abban a pergő,
szőke homokban hempergő
kisgyereket, azt a
kicsi kannával vízért rohanót,
nedvesíteni a homokot –
Csöpp esze nagy volt,
belefért a Nagymama mondta
mese – mintha egy szép mesekönyvből;
tudta, hogy igazul szólt,
a titokzatos hajdani Várról –
Ő, tudna olyat! – Még hogy,
e tengernyi homok árán;
habarcsa lenne a víz.
Gyúrta, kavarta hát...,
kis keze járta a táncot, és
dúdolta munkája dalát,
saját lírája talaján;
ahogy jöttek sorban
az anyatejtől részegült szavai,
mert őbenne még nem aludt meg
az a tej: megőrizte vére.
– És a kicsi építész tette magát:
húzta a falat, míg engedte a homok;
ám az, a vizet hamar elereszti;
és le is omlott ama fal,
miként a növekvő torony is.
– Haragudott kicsinyég, de
sűrűn uzoválta magát a kicsi kéz –
Azután – mintha filmszakadás –,
minden odalett: a gyerek meg a Vár –
Építész-gyerekünk elillant növekedni;
de föltűnt a szempilla alatt
egy helyre kis kamasz-dalia,
nem sok idővel a reggel előtt;
engedve még a mesét növekedni

– Ült a járdakövön, izmosodott
keze csupa sár, dagasztotta magát
a sárga agyagot (a Város aranyát);
apró utcagyerek – tán várva csodát...
A vizezett agyagos sár gyúródott
kemény-lágy tészta gyanánt
jó ruganyosra, s lett abból,
ahogy a kőre ütögette: téglá,
meg néhány csinos henger-alak,
melyek közepébe a két hüvelykujj
fúrta-lyuka várta, hogy beleköp,
vagy árokvizet önt a daliás
hadimester – s lesz sárból a Bomba.
Ez a HUKK –
Harcosunknak keze fönn,
és fölhangzik az ének:
Hukk-bele-Hukk – háromszor is
HUKK!
Lukával a téglakő fele,
s nagy erővel oda verve...
Fölfordított, dörrent, csattant,
s a vékonyított fenék része
kirepedt, s kiszállt sűrített lege...
Szinte az Égbe.
A hangra fölriadtam,
de meg is jött a reggel;
s lám, egyszeriben felnőttem –
Mivégre is...? – Talán az
a gyermek ezt is tudja
(jövő éjjel megkérdzem)

*

Azóta már más hangomon
(vagy mégis ezen?) hangzik
mindenféle énekem.

TORMA VIRÁGA, LEVELE-GYÖKERE

Árnyas zugában a Kertnek
a tormavirág
erős illata árad.
Orrom-szemem odacsalsa:
az óriászöld levelek közt
szerényen kibújva fehérlik,
és sorjázza magát
a gyöngysora-virág –
Hatalmas dárdahegy-erdő
a tormalevél
sűrű erezetében zúdul az élet,
mint az emberi vér;
növeli és védi magát,
ám haragot táplál a kárt okozásért,
ami a közeli meggyfát letarolta,
de túri örömmel,
hogy a kis katicák rajta
szeressék egymást –
És mit szól az alanti világ,
ahol gyökere ezer ága duzzad,
kúszik, terjeszti magát:
egyszerre hódítva fölfele tör
dicsérve magát
szemben a gyömbér divatával –
Kerülöm a Kertet.
Némi emlék, vagy csak a sejlés,
tán foszlánya ősrégi dalnak
visszavezet a dús tormatövekhez
s a bűvő gyöngysora-virághoz...
Már bizton hallani vélem
lentről a hangot,
ahogy tercel basszussal a basszbariton.

Elmosolyodom – na, ez csak a torma.

*

Emlékezetemben, midőn mentem
Nagyanyámhoz az Ungvár utcai házhoz,
– a Csúcsnak nevezett kerületbe –,
láttam, hogy a vizesárkok
hosszú partjai mentén
vonulnak rendben
a vadtorma-seregek –
Hosszan elidőztem lassú mentemben,
letépvé egy-egy levelet,
s hergeltem a békát
ama képzelt dárdahegyekkel –
Eszemben sem volt, hogy mit szól
nyelvemnek, szememnek
csípős haszongyökere.

POLOSKA

Ami a Kertből megmaradt.
Hoztam. Rekesznyi szőlőfürt,
és néhány birsalma közül
egy-két csúf bogár előtört,
barnás mezei poloska.
És most, itt van otthonomba’.

Nincsen semmi kedvem megölni,
mert elmémbe van – és mászkál.
Néha maga-bután röpdös –
Lehet, elmémen is átlát.
(Persze, tudója nem vagyok.) –
Amúgy, jelentem, megvagyok.

PILLANATKÉP?

Az aluljáró zaja fölé
a hajléktalanok gubbasztó
csöndje ordít –
Egy néne virágot árul,
kis kertjének gondozott szépét.

A közterület két
marcona, hájas őre
a Rendre gondot fordít:
elkobozza a virágokat,
s nyomatékul a jövőre
bírságot is kiszab –

Százak, ezrek üzik maguk
a metró felé,
s kik onnan a felszín iránt;
ügyet sem vetve
hajléktalanra, árulgó nénire –
Gyermek, ártatlan kis ember
nincs közelben, ki, bármin is,
kedves-csacsogva nevetne – – –

Én, valamiért épp' örvendve mentem:
játszott a lelkem valami víg dalon;
de szembe jött velem, egy pillanat!,
a Sirodalom...

Üres kosarával a Néne,
a rendre-vigyázók virággal terhelten;
én meg gellert kapott lelkemmel
mentem valami képtelen ösvényen
– valamerre.

A hajléktalanok
guggolva, ülve, fekve
álmodják maguk tovább
holnemvolt szerelemre.

EGY VISSZAADOTT KÖNYV EMLÉKEZETE

T. I.-nek

Jó helyen volt negyven évig
Juhász Ferenc ANYÁM könyve –
Könyv alakban voltam meg ott,
hallgatólag, nem közönybe’.

Más sorsot látott verssorok
illatukkal hozzám tértek
mostra – hoztak „Rózsa”-szirmot,
hangot, mely még ma is ének.

Eme hosszú Anyám-eposz
furcsa verssorai között
kódolt történetek hűnynek:
mindök a múltba költözött;

de egy halvány sóhaj, mindig
élve, fehér-szépen reppen
örök magasába az Égnek –
halványan, ám egyre szebben.

CSERESZNYESZÁJÚ

Gy. Piroskának

Piroska volt cseresznyeszája
a múlt időnek adta csókját;
a szőke szellő is messze jár,
magával vitte régi arcom
lázát – már nincs ki megcsodálja.
Dalolt a táj a rizsföldeken,
midőn vitte a hús vizet az
aprócska szoknya és lenge blúz
szép modellje – mintha kifutón...
S íme-már: szemüvegem fölteszem.

– Kezében kanta, vízzel telve;
friss, zerge lába szökellve járt,
s már a töltés hátáról rikolt
sok tábla rizs felé: ITT A VÍZ...!
Nem ám, hűvösből-elheverve –

*

A cseresznyefa azóta már
hatvankettedszer termett vér-szín
gyümölcsöt – Piroska ajka volt
oly' duzzadó, s a csókért piros –
Itt a VÍZ, a VÍZ! – a Nóta száll(t)...

Elszállt a nóta Kopáncs fölött,
de jó földben a cseresznyemag...
A vízisirály hangja hallik:
csivít, csivít – – – – –
a múlt, a múltba költözött.

NÉPNYELV-NÖVÉNYEK

Tavasztól nyáron át
nem láttam *tátikát*;
lenyelte tán magát
a tátott szájon át.

Gólyaorr sem kaszál,
elszáradt szalmaszál,
a tenyéren csak áll –
Isten szavára vár.
Boglárka-harangláb
fölfénylő szalmaláng-,
s elporlad hamarabb,
mint érkezik a nyár.
Isten-gyalulta tök
hajasan lődörög;
s ha hámozott a tök,
magától szétesött.

Ördögharaptafű
szára nevére hű,
s bordázott levelű
ez érdekes nevű.

Az ökörszemvirág
parányi szem-világ;
s a kismadár imát
mond szépsége iránt.

Tátika: Anthirrinum majus
Gólyaorr: Geranium
Harangláb: Aquilegia vulgaris
Istengyalulta tök: Cucumbrita ficifolia Bouché
Ördögharaptafű: Succisa pratensis
Ökörszemvirág: Chrysanthemum leucanthemum

Hajléktalan

A Kossuth téren
ül – a Padon.
Sok lakása van
jobbról-balról:
PADOK –
Lába előtt nagy zacskóban a
VAGYON –
Ölében régi táskarádió.
(okostelefon-öselőd)
Hallgat hírreményt,
zörej, vérző késeket:
rossz mesét...
– Lassan megyek – s gyorsan elhagyom –
Jönnek, mennek mások is;
dolguk sürgősre vált
legott, hogy szó ne érje
a bajra gyenge fült.
(Saját sirámuk felhangosak)

*

A romlás, a rontás magas
lóra ült.
– A birka régóta béget,
késlelteti a megváltó
BÁRÁNYT.

A Tél bizton eljövend,
de a meleg
csupán délibábos ábránd.
– És az EMBER
(égszín szemének fénye
már szelíd),

szól dús szakálla
közti részből:
rám, kérem, ne haragudjanak.

Szégyenünkben visszafordulok
(pillantásáért már koldulok)
– De én, BARÁTOM,
én haragszom:
mind-magunkra!

BÁLINT NAPI VERSÖZET

Valentin nap – KÖZÖM...?!

Mottó: Bálint napján bimbóznak a fák*

Itt nincs hava még – vagy már? – a télnek,
pedig a lombnak hangja már közel;
a duzzadó faágak hímesen
felmerednek – mindők rügyért tüzel.

Vesződsége van még sok szeszéllyel,
de kívárja, míg fátylat ad a Nap
minden szépre-nyíló nászvirágnak –
Ám lehet, holnap még a fagy harap.

Az öreg fa ága-törzse telve...;
ifjonti vágyát örökbe kapta,
s őrzi mostanig – még rendületlenül;
rajta milliárd veréb, s mint hangya

szorgos – s a méhekkal versenyezve
bimbózódnak följázó csivittel;
elnyomva azt is, ha fölzeng a Menny –
E Nászútra mindenkit hívni kell...

*Hódmezővásárhely népnyelvén: bimbasznek.

VISSZAUTAZÁS

Hahó, ez itt az Új Élet!
Bár *a lábam félve tapos*,
a cipőm mégsem haragos,
csak a talpa kiégett.
Hahó, sugaras honi ősz,
megyünk együtt a télbe
karba öltve – bátran-félve.
Szelem velem kergetőz.

Hahó, itt a vannak voltja –
Teszem, pakkolom, rakom;
mintha még lenne alkalom,
ami szép szomjam oltja.

Hahó, ötödik út; már nem
repülés nászra, csak lábam
új gyökerére találtam.
Ha fészek! – nem hárem.

Hahó, körsötétje szélén
kevés pisla-világos
(némileg az is hiányos) –
Megül tán ősz-fű élén.

Hahó, néznek még ehető
szemek, szomjoltó szájak,
kik ablak-muskátlit tárnak?
Régi, vagy új szerető.

Hahó, te Nap- s tej-csorgó Hold;
minden fények terében
talán már el nem enyészem –
Akár ha nem, s ha jó volt.

Hahó, szép-igaz-szó-Ige,
végtelen Menny s Rónaság:
itt túrtelen a szolgaság.
Tudja, kinek van hite.

Hahó, vers, tánc, ének, zene;
Kanálisom, Templomom –
(s most cigarettám elnyomom!)
Int valaki édes Keze – – –

*

Hahó, te százados Anyám!
Az erkélyről, ha kiáltok,
viszik hangom az Álmodok –
rímtelen rímek szaván.

REGE A SZÉLRŐL

Ha olyan szabad vagy, mint a szél,
ellenedbe senki sem beszél;
ha merne is, orkánnal felelsz,
s odvába bújik a sanda mersz.

Már szellőcske sem jár e tájon
csitítva szívem, hogy ne fájjon
annyira a sejtő félelem,
hogy szél nélkül múlik életem

tovább, és orkánt idézni nincs
erő – puszta szóra zár bilincs,
mint lélekre is a világban –
Alig van hely, hol még világ van.

Szellőcske-húgom, szél-barátom,
szabadságtok sehol nem látom;
a fénylő őszi Napba nézek,
onnan még hallik szabad ének.

Azután csönd – a lég rezzenetlen:
a pusztítás dül szervezetten – – –
Imádkozom. Messziről mintha
mozdulna egy kis gyermekhinta.

MAZSOLA MACSKÁM TETEME FÖLÖTT

Keres a kutyám – Zsömle.
Nem érti, miért e nincs –
(Nincs tyúk, se csirke...)
Nem tudom, mivel vidíts;
hisz' a Barátomat is
megölted – Te oktalan.
Halálos sebet, rajta,
Te okoztál – förtelem.
Biz' több ez, mint macska-jaj:
Te öltél – ki akarta?
Ölsz, ember nem tudja,
hogy van-e akarója – – –
Kéj ez, vagy csak a préda...
Van-e megmondhatója?
A bölcelet mit ér ma,
ha van hiába-élet!

TETKÓ-VILÁG

Nem fogyott el annyi festék
Leonárdótól Sonkolyig,
Mi a mosott-agy-magyarnak
Bőre alatt árulkodik.

Nincs különbség hímtől nőig:
a trend ural „kisebbséget”;
szégyen-szemmel néznek, mennek
szegény csupasz denevérek.

Meglehet, a kortárs Művészt
Rímelik tán: szimbólumnak
újra-gondolt szimbólumát;
és a sznobok elbódulnak,

mert a fölfoghatatlant is
képzik az ezer-az-egyben
billiár-gömb sima agyak –
Zászlókon: A rondát szebben!

TETKÓ-gyárak trendes neve
liberális „kereszttségben”
T-Szalon lett vagy Stúdió...
Mélázom e szerénységen.

Az újra-gondolt férfi, nő
Aláír akár naponta
a bőrnek, sőt, parafálja:
magas szellemét, s ontja

másságának különb-magát –
Persze, van ki csupán majom,
s csak utánoz menő Zenészt...
Tudom, ettől nem lesz bajom;

bár viszketni kezdek attól,
ha az okos szemüveg lát
fekete foncsora mögül
engem a kékszemű butát.

Aztán van az ének verseny,
a szexuális-izgató –
a kandúrmacska és szuka
hangja, mely nem épp’ altató:

tetkó-virág-rajzolatban
melegen, s mint-úgy lesbisen;
kontratenor falhangzattal
orgazmusul – mint senki-sem.

ADYT ÁLMODTAM AZ ÉJJEL

Miértünk is örülő gyermek
ma már nem születik – vagy alig.
Gyötrelmes úton mehetünk, míg
éjszakából érünk nappalig:
s ragyog a *vígak Messiása*.

Meddő új istenek tarolnak
örökbe szentelt föld ölében,
akiknek semmi jussa nincsen,
de gyakorlók a költözésben.
Menetelő, vad talpak nyomán
elhervadnak a *tubarózások*,
a kipattanni vágyó szépek;
bús soraik között menórák
díszelgnek, s szinkronban mecsetek.

*

Elődöm, Mesterem, ugye, nem
ilyen új ígére, dalra vársz
immár száz éve a hant alatt
is, mert borzalmas lesz a nász...
S mi csak menetelünk elébe.

FÖL

Föl, fölmegyek,
ha csak létrán,
akkor is!
Visz a szívem,
visz a lelkem,
visz az értelem –
Föl, fölmegyek!
Hiába, hiába néznek
balga emberek:
az nekem több mint Szerelem.
Már mondhatom, hogy híven,
hisz' a sok-sok évtized
arra intett:
Ne le, ne jobbra-balra,
csak föl – akár az Égig-Égbe.
Lajtorján vagy énekelve.
Szóval, mondattal, tettel –
bármiképpen föl,
megint föl egyenesen, szépen.
Nem engedem másfelé magam.
A vérem is tudja, merre;
de azt is, hová és miért zúduljon:
Ha kell, akár e Földre,
hogy fölemeljen – mehetek föntre;
az erre-arra nem lehet
az Ember hatalma

semmink okán;
inkább szegezve lennők
a Golgotán – nem hiába már?
Nem érdekel engem
semmi és senki más:
pilises és sábeszes – – –
A lélek s a test nem tréningelhető,
ahogy van, úgy igaz:
teremtve lett, nem génkezelve alkotott
több mint pimasz,
valami csúf akarattal,
mondván: kiválasztatott – – –

Óriás-csöndben az Isten,
ám hangoskodnak az istenek
ordító magányt, s hamisat olnak
a megszentelt földbe,
embernek szembe, fülbe, szívbe –
Sokatmondón hallgat Isten;
s ugyan mit mond az Ember
a maga javára, miként
a Teremtés ellenébe
Ő nem helyez semmit büntetésbe.
Úgy tett mindent
a Kozmikus Rendbe,
hogyan azt semmi és senki
meg döntse.
Az ember maga ellen
nem Isten ellen – dönthet,
vagy megkegyelmez magának és
mindeneknek Teremtőjében,
de semmi másban –
Mondhatom, én is tántorogtam,
majdhogynem balra vagy jobbra léptem.
Sehová nem értem.

Jobb talán most se lettem,
csak fölnéztem egy picit magasabbra
ebben a Lentben –, vigyázva arra,
hogy ne csalva, még ha megcsalatra,
csak úgy...

Ma délután az udvarban találtam
a létrát falnak támasztva,
s gondoltam, fölmegek rajta,
hátha elbírja iparkodásom
a tört cserépig –
A cserép fölött láttam
a végtelen kék Eget,
és sóvárogón azt gondoltam,
éppen csak hirtelen? –
hogy föl, ODA fölmegek.

FEDŐNEVE(M) – MASZK

Minden álarcot kipróbálok,
hogy fölleljem (mindenben?) önmagam.
Tévtutakra senkit nem viszek.
Nem vagyok sem csaló, sem álnok;
elébe állok minden hírnek.

A büntetést nem szenvedhetem,
ezért fogaim se mutatom;
bár igazi-saját egy sincs már;
lezárt számban a műfog-tetem
csak némi esztétika-bazár.
Mamár nem úgy ijesztgetnek,
mint gyermekségem idejében
néhány kis enfant terrible tette
mögülem, hogy BAKK! – Most egeknek
törvénykezője les felettem...

Tudom ki az, ám mégsem tudom:
kereszttségben nem kapott nevet;
így, hát az ördög sem szívleli –
Csoda, ha eléri undorom?
Minden égtáj velük van teli.

TENYÉRNYSI KÉK ÉG

Az idő letört darabja, tenyérsi
kék ég voltál; éj-pillanatban örök álom,
mint örök szerelem álma.

Ha visszatérsz ismeretlen arccal,
megvakítom magam, mert mindegy,
ha látlak, s ha nem. Leszel.

Nyár van. Megperzselt fű fölött
az Idő motoz. Harag verdes, a mélybe
ás naponta –, mintha mosoly fényében is.

Körém lombosodó sátra hajadnak
nem volt lakhely, nem volt menedék –
Csak a lendülete.

Éveken át vakációztam mélybe-lopó
vad, hazug vizeken, csúszós parton –
A Hiányban vertem mélyen gyökeret.

VALAHOL VAN E VILÁG

A bűnnél is nagyobb bűnös
terpeszül több ezer éve;
fölköp Égre, Földre tapos –
Testvérét a tűzbe löki
(haszna ebből félre téve),
s spájzolja örök időkre;
ritkán öl, de sűrűn ölet...
Fegyverekben nem válogat,
Sem a harci helyszínekben.
Megmozgat minden sírkövet.
Aranyból van körme alatt
Is a piszok: viszonyítva,
az atombomba aprócska
játék – nagyobb csecsemőknek
szabad, mégha meg sincs írva.

Írott és íratlan Törvény:
mindennek és mindeneknek
Ura, ki a virtuális
és valós világot teszi
örök-megverhetetlennek – – –

RÁMUTATÁSOK

- Az Élet mindig EGET kér.
- Vajon élek-e, vagy csak ábrándozom?
- Ne velem vitatkozz, hanem magaddal.
- A gazdag sokat kívánhat, a szegény keveset.
- Édesíteném a keserűt; ám az édeset keserítem.
- Szám elé maszkot teszek, ne legyen ingerem harapásra;
- bár fölösleges az óvatosság, hisz' már saját fogam sincs.
- Álmomban oly szépet láttam, hogy fölébredve úgy véltem: az már „nem illik”.
- Ébren-napjaim taposnak hazugságban, rondában, bűzben, fertőben, hittelenben, gyalázatban, békétlenben, gyilokban; és mi-minden képes-képtelenben Minden jajos -ban-ben/ekben...
- A rövidített hosszánok messze visznek.
- Látják füleim, amit szemeim hallanak.
- Kosztolányi Dezső 1922-ben papírra vetette, hogy mintegy 130000 magyar szavunk van. S mióta ezt „tudtomra adta”, elszörnyülködtem, hogy mily sok szó van, ami eddig verseimből kimaradt, de lehet, az még fölkiáltóbb, hogy a leírtjaim netán nem kellőn valók.
- Nem tudom, talán egy idegen tükördarab mutatja arcomat jobban, mint kiejtett, vagy leírt szavaim.

TÁROGATÓ

KILENC HAIKU III.

Ágyban, párnák közt
szunnyadhat el a nemzet
karddal hüvelyében.

Az elveszejtő
uralmat kivédeni
a legfőbb harcunk.

Céltábla-voltom
ha visszalőni bátor:
nagy veszély vagyok.

Jobbítsuk magunk:
legyen ma is intelem
a nagy Nemzetért.

A migrációt
nem a humánus teszi
megfélékezetté.

Veszendő magyar
lelkek koncentrációs
táborban élnek.

Tűzparancs nélkül
a határ nyitott kapu
a hódítónak.

Ügyvéd erkölcsét
pótolja a perköltség.
Mózesi törvény.

Háborús bűnöst
Mózes előtt nem tudok
sehogy se föllelni.

JAJSZAVAM

Rajongó verseim elhalkultak
hitzegésben, árulásban, tűzben.
Jajongok, ím, mert jajsza**v**am igaz –
(Bevallom én, volt idő hogy tú**r**tem.)

Jajom nem visít – nincs sikoltozás,
hangom csupán fájdalmas férfi-jaj –
Csak gyúlne már, ki velem dörögne,
tenne, hogy megszűnne már itt a baj!

Nem igaz, hogy eleve törékeny
éltünknek gyors romlása kell legyen;
Anyanyelvemből marjult szavaim
hát sikoltsanak! – szóljon, engedem.

HITVALLÁS

Én magyar magyar vagyok –
Senki másnak nincs része
bennem: nem cigány, nem zsidó nemzett...
Kimondom: szívvel tartja e Nemzet
azt, akit szeretnek az Angyalok.

BEVALLOM

Kirekesztő vagyok, újkori eretnek,
mert ellenségnek tartom az ellenséget;
nem hiszek a reklámoknak, s a híreknek.
A tankok után a bankok is mehetnek...

CHOPIN GYÁSZINDULÓJÁRA

Lassan

nem a gyermekcsacsogás tavaszi hangja
kísér a halálba,
de Chopin gyászmuzsikája,
ami ontja halált-szerető hangjait
a fülbe,
és csal gyász-szomjas igéket
a nevetni szerető szájra.

Ó, Chopin, te gyönyörű,
ördögi angyal,
indulód bódító gondolatával
hová vitted a lelkem,
ha nem el a halálba –,
amiből talán sokkal kevesebb lenne,
ha mély tiszteleted el nem időzne
már annyi halott szemfödelénél –
Hát rázkódjék ez a föld a zokogástól,
az ember önlelke-gyönyörének adva
protheuszi zenevirágot,
bebalzsamozottat,
hogy örökbe' maradjon
végső csata-fájdalmában.

Ennyi a gyász,
lehajtja fejét hízelgő muzsikával ide,
s mindama helyre, ahol
a tragédia divatoz.
Ez a föld az,
itt éled föl a végzet
a fanatizmus halál-élvezetében;
itt már lehajtja fejét, és megadással
lassan a tökére simítja nyakát a morál:
és nem jön a várt Szabadító.

A szent könyvek halkan porosodnak,
de ordít a napi sajtó, mint a sakál,
kinek csúf-sárga fogában gyönyörködik a világ.
Az a szép, ami csúnya,
és csak a pénz, csak a pénz számít
a mindig más zászlók alá sokasodóknak.
S Ő hogy könyörögte,
ne vígy minket kísértésbe...;
de az az Isten a Mennybe' maradt...
S nem hallotta szavát az emberi lénynek,
mert másképp mire föl van, hogy ama kígyó
a mai ember tetteinek csak gyenge tanulója.

Ecce homo!

Ládd, tömegember-fenevad, Ő volt
a bámulatos – De új értelme van a szónak,
és értelme új a világnak!
S ezzel mit se csinálnak, mint gyaláznak,
és lealáznak nem is abba a porba,
amelyből anyagunk vétetett.

Már nem az eszme

(legyen az bármi) a fontos
– nincs is ilyen, s tán sohasem volt –,
csak a pöre szlogenek,
és a reklámok hada éled, a gaz,
ami nem is az árut ontja dicsérve,
de a méreg-adalékot.

Ó, Chopin, tudtad-e már akkor,
hogy gyászmuзикádat elorozza a vég –
ez és a múltkori század;
s nem hallik közben a gyermekcsacsogás,
mert mutatóban születik csak az egyke,
kinek ínye alól már nem a tejfog
sejlik elő, és torkából nem anyanyelve
ömlik ide édes patakokban,

mint az anyatej,
hisz' elhalkul vérében a tárogató is.

Uram-Isten, tiéd ez az ország és a hatalom,
biztatva Téged mondogatom,
de elkomorulva ezt a hitem is lassan föladam.
Elvenni más sincs, nincs az az Isten,
aki győzne erővel a Semmin.

Lám, odaértem, hogy nem csak
ontom a mérget,
de káromlom mindama szentet,
és téged, Uram,
kik idelöktek a pöcegödörbe,
és nem imádkoznak, mert jobb
a dolguk a mennyben;
és hagyják fölsorakozni a tengernyi rohadékot,
akik leokádják a Keresztet,
és megbüntetik azt, aki védi
puszta körömmel és a tiszta tűz erejével;
mert szent az a tűz, mint ama Szűz is –
De az Ő szárnya remeg, és ömlik a könnye,
gyengül és búslakodik,
mert tudja, hogy Fiának újra jönnie kell
ide, erre a földre.

Eljönni bizony, mert túrheti-e,
ami itt van!

CÖVEK

Szülőhelyemről szökhetetlen:
kulcsra zárom, ím, magam –
Maradásom: Szabadság-utam.
– Lábaimnak válaszom.

OKNYOMOZÓ

*Minden vádra van
védelem – az önvádra
nincs semmiképpen.*

.....
.....

Megöltek, Barátom.
A Földi-Égi Dálnokot.
(Mindig Nektek kell csúful halnotok!)
a Mű mozarti-könnyed dallamon
nehéz sok követ visz szárnyakon;
a Duna-mélyből idő-végtelen repül,
segítik angyal-mentorok,
követik szentséges csúcsukkal
Pilis-es hegyfokok.
Halványulatlan Csillagának fényes
tág-nagy szemébe bátran nézzetek:
mélyében ott az értelem, miként a tűz;
szemetek tőle nem vakul, ám egybe-fűz:
látod az Igazat – nem képzetet –,
és annyi sok valót, hogy el se képzeled.

*

Vonat elé löktek.
Magadat meg nem ölted.
(Beszéltél terveidről..., vártál vendégeket.)
Akiket félted, azok jöttek.
Vonat elé löktek,
azok, kik mindig, minden korban
hazug eszmékért, pénzért – s kéjjel ölnek:
fehéreket, feketét és rézbőrűket –
És időről-időre egyet-egyet:
a Messiást, hőst és szentet;
mind, kik ellenszegülnek –
Ki van közülük előbbre,

ki mondja meg, milyen isten!
A Magasságban olyan nincsen.
De lent vehetők sárga fémen.
Nemcsak pokol tüzére ember-testet,
de táplálnak népekbe gazul,
kínját a kötelező lelkiismeretnek.
A Kereszt ellenébe föl- önszentelődtek.

*

Szemernyit se félnek, s miként a férgek
mindenhová be- és kifúrnak;
és hívnak, terelnek gyilkos hordákat
idebentre –
Mindent, mindazt Mammon-mérlegen mérnek
és ítélnék.

*

Attila,^{*} veled kezdtem
(ceruzádból egy szilánkkal);
bocsásd meg, ha messze mentem –,
vagy valamiben hibáztam –
Te mondtad: a dolgok összefüggnek,
és determináltak...
(Vannak még, akik értenek Téged, így nem idézlek.)

Megöltek.
Miként a nagy versmondó Színészt,^{**}
ahogy szokták – így-úgy – a lángelméket;
és tengernyi embert mérgekkel etetnek,
agyukat zsigerlik – rabnál is
béklyóbakká teszik –

* József Attila

** Latinovits Zoltán

*** Mt. 14,51; Mt. 27,5; Mt. 77,5; Ap. csel. 1,18

– v.ö: Ap. csel. 1,19; Mt. 12,41; Mt. 27,25

Biz' tették és teszik...
Félre vezetnek – csinálnak
hamis történelmet.
Magyarnak és nem magyarnak.
Mindent, mindent maguknak akarnak – – –
Szegény, szinte még gyermek Júdás,^{***}
téged is hogy megvezettek:
az Írásban, nyakadon kötelet jelzenek,
de a szakadék mélyén zúzva-törve,
beleid kifordulva heverték –
mert, bizony: löktek.
Két ezrede árulásod vádjával etetnek:
az ezüstöket nem arra kaptad...
Csel-a-cselre csúful ráharaptat
mind az élő, mint a holtat.
Lám e versben, a búzát az ocsúval
összehoztam (tán kavartam)
– életedből, halálodból,
Attila – kíséreltem valamit összevetnem
e tanyányi magyar Hon képére festve,
hogy lássam, lássuk mindig –
feledhetetlen vérző szemeit
még élő szemünkkel –
és körbe-csonkolt tagjait – – –

Nem nyafogok – bevallom, néha sírok,
reményem, hogy egyszer kinyílnak a sírok...
És minden remények maradék halmán,
egy árva kis Hon-rögön írok,
hogy távozzon tőlem a félelem...

Nehéz torna – végül, tán lebírom – – –

*

Kikericsek, sárga virágok.
Zsenge füvek –
Ködbbe veszett ősi Világok –
Messze tüzek
égnek és fölcsapnak az Égre –
A fájdalmak, majd, elenyésznek.

BEINTÉS

Túllépek a politikán,
még ha át nem is léphetem –
Ne sugallják „véleményem”
a médiák, mert élhetek
a magam feje-lelkemmel
sokkal, de sokkal bölcsebben.

SZELLEMHADSEREG

Egyszer csak kinyílnak a sírok,
és a Hősök bőszen, mint a mének
horkannak, múltat földidéznek:
biz' sokan, nagyon sokan vannak.

Az élők nézik, föl nem fogják,
mi ez a vágta, hova és mit
támad ez a szellem-hadsereg.
Futni vagy csak állni merjenek –
Gondolattalan egymást nézik.

S mire végül föleszmélnek,
a megannyi sír újra zárva,
de mint minden-minden könnyebb
volna, s mintha kevesebb könnycsepp
hullna az emberek szavára.

Egyszer csak kinyílnak a sírok...

ELŐEST

Szerkesztés nélküli gondolatok

Másnap lesz a lehetséges elutazás,
kényszerű kíséretével megannyi gondnak.
A készülődés ráncai nem simulnak,
s ebben az állapotban ébren álmodom
a pihenés öntudatlan kegyelméről
pontosan tudva azt, hogy azután se' lesz
alkalom kis béke-nyugalomra, ha majd
visszatérek a másnap előtti naphoz,
ami ugyanolyan nap, de már a jövő –

Aludj, lélek!

Fölszólítlan csak gondolom ezt a biztatást,
hogy ne is éljek vele igazán,
mert hiába minden kísérlet,
nincs biztosíték, hogy nyugalomban éljek.
Micsoda békesség úgy nézni a poggyászt,
hogy a becsomagolt semmit kipakolni
nem lehet – Mégis viszem magam után,
élek az alkalommal, ha már csak ezt lehet.
És mit nem lehet?

Mindent lehet, csak nem szabad...

Habár nem így mondja a tízparancsolat,
ami fölszólítva tilt, s hazudni enged
azzal, hogy a tizenegyedikről mélyen
hallgat, mint a sír; ezzel mond nem-et
az igaz szóra, ami az élet dala,
vagy jogos panasz Tiborctól máig zokogva:
a NE HAZUDJ! Nem lett parancsolat –
Mózes jelen korunknak adta föl, döntse el:
hazudsz, vagy igazat felelsz a kérdezőnek.
A hitnek és a teremő gondolatnak
mindehhez nincs köze, mert ontológia:
a kérdező igazgat és nem az Isten.
Te hiába mondod magad-igazát,

szavad elvérzik Woodward vágóasztalán,
és az éterbe árad bűz-lehellete
fertőzve mindent, ami csak természetes.

Készülődnom kell – Elszakadok e perctől,
és szerencsés utat kívánok magamnak.
Magammal viszem álmaim minden lázát
és némi bánatot, hogy úgy lássam valóm,
mint bármely köznapi személy, aki nem tud
a dolgokról többet, mert harc és csüggedés
gátak közt halad, és nem ért minden törvényt.
Ó, a nem tudás lelki szegénye lennék,
s Isten ködébe burkolt lélekkel mennék
a közelgő éremly elől ebben a kékes
cigarettafüstben csak kicsit halni meg?
És máris megtorpanok. Mi lenne akkor,
ha itt maradnék, itt maradnék igazammal
vajha kevésbé halni meg... Nehéz vizsga
éppen e nagy Előesten, értéktelen gönceim
reménye halmán, hogy másutt jobb lehet,
hogy ott megkönyörül az Isten.

*

Ez az elutazás is csak metafora,
avarra dal, rohanó idő nyomában mégis;
csak a képzeletem szelídíti magába
a világot, s megközelítem
emberi voltommal a távolit,
győzni akarván az ideák fölött –
A tükör enged arcom erőszakának,
s megmutat engem
össze-szelídült csúf haragommal. – – –

*

Amíg ez a vasnehéz hajnal nem enged,
pörölök veled fölriasztva a reggelt,
vagy csillagot ölök, ami sokkal könnyebb
lélegzetviassafojtva, a föld részeként.
Minden más elérhetetlen, oly' távoli,
mint ki itt hagyta feje rajzát a párnán
kegyetlen emlék virrasztó iszonyául.
Ó, tudom, a hiány mindig reményt fogan:
panaszra orvos vagy a bíró felel.
De, jaj, azt is tudom, hogy *a doktor beteg*;
és a jog vagy bármely *védelem* kurva lett,
miként te, szép HAZÁM, de mindenképp' fele
e népek – Vagy csupán gyávaságból kussol,
és terpeszti magát *hős* Amerikának.

*

Riadozik a reggel. Még van *egy halom*
sírni valóm, ami fájó száraz szemnek,
mert belőle forró homok pereg könny helyett,
nyomán kiserked a vér, mint a szavakból,
mikor Országot mondok és magyar Nyelvet.
Erre azt mondják, hogy félelmet keltek,
megkülönböztetek, és mellet döngetek.
Mert tudják azt, e Nyelv újra betörheti
Bizánc kapuját, hiszen nem vert sereg
még e nép, mert Magja van és Történelme.

*

És itt a reggel válasza: A Poggyász marad,
én nem megyek, saját szívemben maradok:
terelje magát a csahos korcs máshová –
Magas füből kilátszó rozsdás fegyverek
számon kérik már tőlünk az új ÉNEKET...
Orpheusz megfordítja régi lantját,
és énekével kíséri a NAP felé nyilát.

KÓRISME

Idegenül nem hall fülem –
rossz, kinti hangra nem fülel;
idegeim jelzik mindig,
hogya kintről bármi hírlik.

Nem is hírlik, búzlik minden.
Megvehető rabolt kincsen
bármi – össznevén: a TERMÉK.
A HONT is nagydobra verték.

Nincs igaz hang, csak a lárma,
gaz és csürhe a határba’;
herélve van teste, lelke –
szórt mérgekkel telve – telve

mindennek és mindeneknek –
a verettek megveretnek
folyvást; nincs szükség deresre
már – föltétlen engedelme

biz’ öntámadóba lépett...
Mi mentheti ezt a népet!
...Talán Anyanyelve-vére...
Az is lassan kiherélve – – –

GYÖNGYTYÚK

A rég' Tanyákon
tudott volt:
a gyöngytyúk elűzi a patkányt –
Nem csoda hát,
hogyan szétverték
mára azt a
Tanyát.

KIS HELYZETKÉP

Jön a lány, a nő, meg a néni,
de egyik sem mer szembenézni
velem, pedig nincs rajtam bomba...
Lehet, a szakállam otromba.

Szemfertőzés-járvány se járja
ebben a trendi kuplerájba' –
A félszből divatot csináltak
az irányított média-gyáarak.

Kihaló félben van azért egy
néhány, aki bátran nézve megy
minden hírhedett veszélyen át:
nőnek, embernek tartva magát.

VALÓ-VILÁGUNK

A Demokrácia-téren strihel
a Szabadság – még mindig gyönyörű
az arca: nagy ünnepeken sminkelnek
még rajta ügyes kezű, futtató
stricik: védi bárca-mandátumuk.
Fölesküdtött apácánál szüzebb
rég magyar Szabadság: kurva lett –
Ösztökélik is, kellesse magát
jobbra-balra; ám meg se kérdezik:
akarta-e Szent Ingét levetni?

EGY GALAXIS HALÁLA

Gyanúm, megérjük azt, hogy
betiltják a Könyveket;
bizony múzeuma lesz
a nyomtatott betűknek.
Jó Gutenberg forog már
a sírban – nem érti ezt.
Az értékek letűnnek
(égboltról csillagok) –
S ha egy őrült írni kezd,
sorsa tébolyda lesz, vagy
börtön – szakadj már meg, AGY!

ÚJ DAL

Május 1-ről szóljon az ének.
Vajh, éneklik-e még a vének?
Megvan-e még a sör, a virsli,
vagy csak az emlékezet hírlí!

Megvan a sör százszoros áron:
habzik a nyál a koldus száján.

HŰ KUTYÁK

Kuvasz, komondor, puli, kopó:
kerítésnél biztosabb hősi
védelem, mert tűzparancsa van
foguknak: az harap, nem szaval.

Ha mindőknek gazdája lenne
– tiszta-fajta-vérben azonos –,
halálig meg nem hunyászkodó,
a magas csöndben is hangzatos...

SZEMFERTŐZŐDÉS-FÉLSZ

*– metrólépcsőn és szemben
a magyar utcákon –*

Kövéredő testek, sorvadó lelkek
féloldalra – s lesütött szemmel mennek:
valamerre – és csak úgy, jönnek-mennek,
tulajdon tekintetükre se lesnek;
a szembejövő szemébe sem gurul
szemük, tekintetük rögvest beszorul
valami félszbe, vagy mástól undorul...;
de nem használ semmi narkotikumul –

Sorvadó lelkek, kövéredő testek
valami szörnyű betegségbe estek:
emberekre nézve szemfertőződtek (?) –
és mára jogot adtak e versnek.

Nem tudom. Azt igen, hogy a tehenek
valami furcsa, bűsz lények lehetnek,
akik nemcsak tanítani mehetnek
embert bögni – de maradtak teheneknek.

*

Tankokon túl, bankokon belül – ITT-hon...
Pillanat! – nem a politikát írom;
egyszerűen csak: az utca-tájat sírom.
Bárki kinevethet, hogy ez is kínom – – –

CSAK TÖPRENGÉS

Jahve,
választott népét
tűzbe küldte –
vagy mégse küldte – engedte.
Szándék-akarata
kifürkészhetetlen
az isten-rangnak;
de sejtése pogány annak,
aki a kalmárt és fiskálist
fölismerni véli
a rejtett akarat-gondolat
mögött –
vagy fölött?

...BIRODALOM

Sokan vannak , s egyre többen,
akik élnek, csak mert tart életük;
föl se lázad, mert már nem is ember –
Vetkőzöttek, öltözöttek
életüknek sírhelyén e század
nem mutat reményt, és nem is kérik;
eltűnt az álom, mint falat kenyér.

Túlrad rajtuk a föld is hamarost –
Irtózat, mily' felhős a HAZA – most!

KORKÉP

Varjú károg –
Moraj riaszt a Tájon.
Sötét lábnyomok
erdőkben, szántókon...
Falvak és városok
utcái, terei
fájdalmas sikollyal teli:
szüzeknek, anyáknak
kifosztva öle, mellei...

BÁBEL-TORONY ÚJ TRENDJE

Közös bűnözés Bábel-tornya épül.
A soknyelvűség ellenére, ebben
értik egymást... Mindenben és a minden-
értben ÚJ a trendi: mosóporban
akár, s az úgynevezett termékekben,
a Keresztre-feszítő bankhitelben –
ÚJ-nevet adnak annak is, mi nincsen.

Csel-a-cselben önmagának kilincsel
osonva sunyin – tévesztettet tovább
tévesztve; s a Pokol-mélyből kibújva
hirtelen mennydörög, mintha az Isten
nyílt, igaz szava volna: magas Törvény;
de az nem fönti hang, de lenti örvény,
mi lehúz: a SENKISÉG ön-bosszúja.

Új Bábele az agyrém gondolatnak,
hogyan elérje Teremtőjének trónját
és önfejtére tegye a Koronát –
Ezek ezer nyelven is együl-értik (...),
az aranyborjas sátánfiak mindig...
De a torony újra összedől – hírlík,
az közel – Lépünk sok szörnyű koronát.

ZENÉTLLEN STRÓFÁK

Csúf titkok között
csupa vérzés itt minden;
nem ellen-kard nyomán,
de galád nyomás okán.

Bábakakasok
a Pénznek szemétdombján
fals kukorékkal szólnak,
mert mind, mi *málos*^{*} : övék.

Könnyű a dolguk,
hisz' a *domb* alatti nép
önlelke-testét eszi,
miként vasat a rozsdá;

a szétszakadtat
is még tovább szakítja,
s mosatja önfeledten
agyát bús, birka-módra.

Szemét lesütve
jár, mintha szemfertőzve
lenne; és ki szemközt jó,
az is – e félsz, mily' közös!

Romló korokban
föl-föl támadó vihar
szétverte szenny mutánsa
mára védhetetlenül,

áttéttel virul,
mint a rák – s immár nem csak
a testben, de a lélek
és szellem iránt – gazul.

* Domb, hegy, kiemelkedés.

Mindez, biz' Halál,
gyógymódja rejtve – titok.
Isten is elfeledte
tán – s lehet, ide bízta...

Nem bölcselekedem –
Ismerek még Neveket:
Attila, Árpád..., Költők – – –
Elvehetetlen HITEM.

KÍNVALLATOTT MESE

Itt állunk semmit se tudva,
se erről, se másról –
Nincs tudásunk semmilyen határról.
A véges végtelen bezárult,
eltűnt a világ öröme.
A mészárlás nem szünetel,
az árulás elárul:
békét árul
a telhetetlen fegyvereknek.
A reggelben bennszorul az éj,
a nappal nem világol,
se idebent, se túl a határon.
A nincstelen világ zavarában
fütyörész – megállni látszik
az eleje-vége-nincs Idő.
Fütyörészek én is – a tollam kifogy,
mint asztalról a kenyér.
Bukás készülődik győzelemre,
vezérlője azért mégiscsak féli
a Csodát.

TRAVESZTIA*

(Péntek 13.)

Rozsda. Halálszag.
Virágzik – közelít.
Torokmély feketelyuk
kitátja sanda örömét.
Hallható. Nyeli –
Üres-agy tükre fekete
foncsora vicsorít.
Lepereg.
Beletemetett arcok –
Gurul, gurul valami,
valaki szeme-kereke
visszafele.
Nytott száj bátorsága
zárva.
Nyeldekli magát
a nulla.
Egy nulla, két nulla...
Hulla.
A semmit tanulta semmi,
az Isten-ig el akar
menni – – –
(Jó lenne nem félni.)

* Burleszk; poétai rugam.

IRREALITY

Nonszensz szürrealisztikus travesztia

Facukor vacakol homokon,
zubog az eszevér konokon.
Karika idomul kerekén;
valaha jövök, mint megyek én.

Csibigén csicsereg madarat,
gőgicsér meseszép hadarat.
Indul az eszetár ide már
csoszogva, döcmögve bugyután.

Indulón hódoló alázat
dölne, omolna a falvázat.
Csirádul toronya modova:
eloszúlt Szodoma, Gomora.

Vicigél böncöge ázalag –
rebegél, özögel szárnyalat.
Maradás, haladás furikál;
jöhetve megyet a hurrikán.

Vacigál, karattyál zagyvalék,
zsenirém pucogós agy-valék –
menete kanyargál zavarost,
kitanál okusat hamarost.

Undorék pöcögős hörögöl,
kandivár urának szomja öl.
Zebegén pipitéz Konifát,
sáskadik seregül Murifát.

Lesunyult poradék kibetál –
neregél, özögel – Mire vár?
Szózadék-romolat csömörül:
mocsadék hagyta, ím, örökül.

ZAVARODOTT NAPPAL-ÉJBEN

Az óra múlt.
Múlt az óra.
Rég volt,
midőn felültem
egy Lóra –
Vágtatott velem
a Jövőnek tartván...
(Emlékem nem engedem.)
Perc volt, vagy hosszú idő – – –
Már itt vagyok.
A Ló tovatűnt,
míg borzadoztam
én, a bornemissza
e mosti tájon –
Ám lehet, hogy mindez
nem így/úgy igaz,
csak vágatásban
elnyomott az álom;
...az is csak lidérc,
hogy seregek gyűlnek
a Határon.

AZ IDEGEN

A vándor betéved,
hoz hírt, és megy tovább.

Az idegen szándék
békétlenséget szít,
s itt marad, mintha birtokán;
a jöttment úr
házadból kitúr,
földed megveszi,
elorzott hajlékod árán.

Majd az ivóvized,
a villanyáramot,
és semmi sem tied.

Fizeted a vételt,
és fizetsz eladást:
oda inged, gatyád
és gyönyörű Hazád.

De miket beszélek én
e ferde földtekén!
Hiszen
furcsa nyelvemen
nincs jogos panasz,
Tiborc nem divat.
(Sokan már azt se tudják,
hogy eszik vagy isszák.).
Az igaz dalnokot elfelejtik.
Színháznak mese.

S ha jön új panasz,
mely Nemzetért kiált,
arra ráfogják, hogy Európát
szégyenít, és handabandáz,
mellet döngöt világfejlődés ellen,
métélyez –
Nem csókol kezét
a jöttmentnek,
aki a pénzét itt befekteti,
sőt, a tieddel is tud mit kezdeni...
Már régen kifundálta
titkos páholyában
Londontól Párizsig,
hová veszítsen
NÉPEKET.

DOKUMENTUMVERS

Döccenő metrumban

Még az estvén
idesóvárogtam a Hajnalt,
de hagytam az éjt álmodozásra;
kértem a Holdat, segítse fénye
az érzést és gondolatot,
hogyan kitaláljam, tegnap mit akartam
szívem okozta szédületemben.
Gondoltam még, kis vagy nagy kerülővel
előre jutok valamennyi-valameddig
ebben a mért s méretlen világban.
Talán csak szagolni kicsit, és megtapogatni
a Vágyat – de ha nem, hát hagyni,
nem leszakítani a szép kis mezei virágot:
magvát szórja szanaszét e róna-világban,
hogyan beragyogja szemét
az eztán születőnek –
Velem töltötte idejét az éj...
Jött valami, de nem a Hajnal,
csak valami szürke-világos;
s a reggeli Kertben is, ahogy
kibotorkáltam, láttam: a szőlő feketül,
orcája sápadt, s repedt a paradicsom.
Emlékszem, tegnap vagy tegnapelőtt volt,
furcsa repülő körözött, s a Templom felé tartván
szemeim partjáról néztem, ahogy továtúnik.
Valami itt maradt –
Mintha az lenne a félsz,
pedig még ez a mostani szívem is
arra se rebben, ha egy kutya
hirtelen megugat, mikor elhaladok
más háza előtt –
Később jártam a várost,
szemügyre vettem limlomait:
reklámok álság-fénye közelebb csal,
szava leplezni igyekszik a romlást.

Az utca komisz, nem mosolyog:
sötétüveg-ablakos dómjai a Pénznek
gyilkosgalóca-gombamód fölszaporodnak,
bentről az ugrani-kész-csönd
moraja riaszt – – –
Tereken, vonatok közelében
heterogén, furcsa figurák
szándékos-vezérlő küldte hadakkal
menekítnék innen hamarost –
Most, ahogy írok,
megint itt van az éj,
itt van, tetőtől-talpig feketében.
Világosan látom a sötétet, még ha
a csillagokat el is takarja a felhő.
Lelkemet érzem bekerítve,
minden idegemmel érzem a tolvajt,
ahogy lopja az álmom,
s lesi lopni a Hajnalt;
gyártja belőle bilincsem,
s higgyem, az az én kincsem,
és immár azt el ne veszítsem jogtalanul
én, a hálátlan, szabad-rabigás,
hisz' minden szabad, amit engednek.
Előlegben máris szabad térdre esni,
és fejet hajtani idegen törvényeknek.
Homály a kincs.
Ha igazi, ha bilincs.
Kinek-kinek mi jut...,
elnyeli mind végleg a föld.
Itt vagyok szét és össze
ebben az éjben.
De még az első estvén
idesóvárogtam a Hajnalt –
Kimegyek a Kertbe,
látom túlnan a tíz Jegenyét,
csúcsukon a rezgő levelet
az éj utolsó csillaga alatt.

56 SOR

Haláltánc

Elmúlt, Uram, a szavazz-háború;
hová kulcsolta magát a senki,
hogy segítsd őt hitvány hatalomba
emelni az erkölcs ellenében:
Mammon őket mindenképp' kimentí

a vízből, tűzből és árulásból.
A Tízparancsoltnak egyetlen
pontja sincs betartva itt, e tájon
(hogy ne is beszéljünk semmi másról) –
Uram, mi az, mi még nem veretlen!

Pozsony kellene ide, nem Mohács,
sem szomorkodás a Tizenhármak
hős áldozatán, az Ötvenhatos,
újkori balladán, kedves komám – – –
Ezek, Isten, merre s hova szállnak!

Nem kérdezek, fölkiáltok mindig
és újra, újra: *mi végre lett ez*
ilyen cifra móka magyar Honban,
hogy szavazhat, akinek itt semmi
dolga, de zavarosban evezhet.

Vérem issza, agyam kifacsarja,
eljussolja mindenem – Istenem
is; az igaz Mítoszt magáénak
tudja, mint a gyalázkodó körmönc –
Mindezt nem fogja föl az értelem

semmiképp', mert ami igazgatja
eme nagyvilágot olyan abszurd,
sőt több, mert elmebaj; és nem kiált
orvosért, ki nem is találna rá
írt, sem bíró precedenst, mert a múlt

kihullt az emberemlékezetből –
Hogy megtanulta Egyiptom óta
egy bankár-nép, hogyan lehet rabbá
tenni furfanggal, pénzzel népeket!
Másról se szól, csak róluk a nóta.

Elmúlt, Uram, a szavazz-háború,
de nem múlt el az, mi előtte volt:
ígéretek, mint égen a csillag ...
A rendetlen rend tovább fosztogat:
nem változott, ki ölt, csalt és zsarolt.

Én változtam, a majdnem megvakult,
de látni megtanult: süket fület
neveltem, hogy ne butuljak végleg
el a hazug média-áriáktól,
így el nem ért a szított gyűlölet.

Dollár-euró-svájcifrank-revü
bankol, pucsít a trendi színpadon:
végzetét kitárja a Világra.
Áttétes rákbeteg minden ország:
haláldombon kacag a vígalom.

Már utolsó a perc, a pillanat ...
S mielőtt Árpád maradék-csöppnyi
vére kifolyna: menjünk *Pozsonyra*
harcba, újra győzni, netán veszni
hagyva Földünk, s magvunk kisöpörni:

Góg és Magóg – Attila és Árpád...

.....
.....
.....
.....

GONDOLATOK AZ AGYFÉLTEKE JOBBOLDALÁBÓL

Petőfi verse
azt is feltűzelte,
aki a betűvetéshez
alig vagy semmit
sem értett.

Kossuth szónoklatát
hű szívek, mint tároгатók
zengték templomokon
is túlra:
fegyverbe, MAGYAROK!

Kevés hangomon
én is mondanám –
és nem azért, mert vért,
de szabadságot akarok –
SZABADSÁGOT,
és nem ily' demokráciát,
ahol nem szavatol
semmit a hatalom,
de magának merít
fenékig,
s tetteit hazugsággal
tetézi.

Rabolnak HITET,
ingatnak bizalmat,
csalogatnak mind több
pártolót magukhoz
maguknak...

Egyre beljebb,
beljebb és beljebb

a lelkünkbe, szíveinkbe.
Rongálnak nyelvet,
ez édes, drága ANYANYELVET.
Majd az emlékezetből
ősrégi szavaink (s mint hitünk is)
kitörölve ültetik agyunkba
idegen szlogenjeik és trendjeik.
Már nem is merészen –
a *bátor* szó ide nem illik –
A téli fény ünnepségei
kifejezéssel törvényelik
született jellemükben
gáttalan atyák Oxfordban
immár, ami csak nekik világol,
és az nem a keresztény
Szent Karácsony.

*

Költő Petőfi!
Mire jó mára már
az a sok HAZA-versed?
S a nők iránti
több száz Szerelmes versed is
elavult, fagyosra dermedt
e *meleg* világban –
(Istenem, a szót már félreértened!
Hinnéd talán, itt az óta mindig nyár van.)
A férfiak zengő hangja:
basszusa, baritonja
és hőstenorja
egyre távolodóban, fáradóban...
S szaporodik, terjeng,
aki (egy)másnak csőröz, gőgicsél
azonos hímsége húrján.

*

Kard.
Mi az? –
A rablánc sem az,
mint volt a nehézvas
(nincs fogalom rá a médiában),
karddal levágni nem lehet.
A rab (elvben) ma bárhová mehet,
ám munkája nincs, s ha van,
aligha fizetést kap érte,
de rabszolgabért,
amiből néha enni tud,
de nyomorultul halhat!
Mert eme medicina rex,
és más *nyomorító hatalmak*
minden téren elpusztítani akarnak.

*

Igazság. Jog. Szabadság.
Akár a Menny:
a régi Cél
s a mosti vágyak magasa!
Ám nem ott már a döntés,
de idelent,
mert megkapta már e nép
sok ezrede
a Szövetség-Fokost
(e szövetség nem csonkít, aláz),
amit a föld mélye
tisztábban, szent fényében megőrzött
a korcsosult ember-émlékezetnél,
aminek mi mára hamis-múlt-tudatú
maradványai vagyunk:
folytonos hajótöröttek,
kint a kegyetlen, vad vízben
szál deszka után
ziháló tüdővel –
Hitünk az egyetlen gondolat,
hogy a Part közel –,

ahol majd lélek-leborulva
a szívbe hatalmat növel
a magyar Ének és Ima,
ami minden gondra és bajra
EMESEI álmot ad,
és hittel vallja:
aki a harcban is büntelen marad
(atya s mint fia): csak az lehet
Isten és ember előtt
hites áldozat.

*

Még kér a nép...
Most fél, remeg.
Koldulni restell.
Elragadni már semmit nem mer,
s nem is lehet.
Petőfi e népet *szörnyű*-nek
mondta ki...
Hasonlíttja a bűsz, áradó Tiszához,
mi haragvón mindent elragad.
A nép óhaját veti szava igazához.
A magyar költészet Tábornoka:
igaz, bátor, árpados seregek élén,
akik vele daloltak, kezükben éles karddal,
azok, mikor az élet-magot szórják a földbe,
szívük Isten felé van költözöbe.

*

Lesem, talán naivan is, hogy gyúl-e már
a fáklya-jel, a tűz-sugár.
A HÍR jön-e,
férfit-termő nők reménykedő szíve
dobban-e, méhük gyümölcse érik-e?

*

Még hiszem,
hogy így lesz.
Újra hiszem –
Pedig nem álom állong
bennünk-fölöttünk,
de félelem,
mert végtelen
nagy itt a szunnyadás,
a régi bölcsességeket, a TUDÁST
semmi, senki nem vezérli.
Éjre éj jön,
s nem gyúl tűz-sugár –
És néha én is azt várom,
hogy véget vetne már
a kínnak valami –
Azután fölemelem újra a fejem,
felállok, s lesem, keresem
az égi fény-jelet
más szívekben, és e határon
látok is néha fényességeket.
De alatta sorvadozva gyöngülő
teremtmények sodor az ár
balsorsuk kanyargó, széles útján – – –

*

Mit mondjak? Mit tegyek?
– Varázsszerűl dúdolni,
füttyülni kezdek.
VAGYUNK.

RÍMFOGYOTTAN

Figyelem a HÍRT:
mikor avatják Hitler szobrát
Izraelben –
Nekünk van már két
Szulejmánunk;
igaz, az egyik „csak” egy
étterem neve.
(van már ily’ engedélyező
hivatal!) –
És, oda, bemegy-e zabálni
bárki, hacsak nem török,
és lemegy a torkán a bús falat?
– Hajh, Segesvárnál Paskievicset
senki nem szoborta,
de Batu kán sem áll még
talapzatán, Muhi-pusztán – – –
Elvagyunk mi, szépen-szolgán
csonka Honban; kisöpörve
szívünk, velőnk mára –
hordjuk, önként, maradékunk
kifosztóink asztalára,
miként Keresztes Hitünket is
hagyjuk fölزابálni –
Avatunk mecseteket, idegen
emlékhelyeket; de fala omlik
Kastélyoknak, Templomoknak.
Ám halljuk még maroknyian,
hogy sír a Föld e drága talpalatnyi,
s könnyében fulladoz még a hős-halott
is, ölnyi mélyen –
Vigyor-vicsor van köztünk, fölöttünk.
Kettős hadoszlopa támad,
az örök éhes szájnak.

DE PROFUNDIS: CSURKA ISTVÁN

De profundis clamavi ad te Domine...
(Zsolt. 129, 1-2.)

A táj fehér,
a horizonton is túlra ér;
országos ez a nagy havazás:
fehérbe öltözött a Gyász – – –
Kárpátián
Ravatal áll.
Fehér papírom fekete,
ceruzámnak tört a hegye.

Amit a szívem zakatol,
amit tud az értelem,
nem tudja elmondani a szám,
csak fölsikolt: sebek a Golgotán.
Mint szántóföldeken gazdáját vesztett
igás tehén húzta csorbult eke,
úgy botladozik verselő ceruzám.

Talán majd holnap, vagy holnapután,
ha a vérem, vérünk újra árad,
Drámáid örök szavától szavam is összeáll,
s régi-új Igéid emteti.*

Hú ebeknek s szabad farkasoknak füle
Rezzen, nekik biz' hallható már némi ének,
mely erdőkön, mezőkön, ezen a magyar világon
jöttödről, tetteidről, lelkedről mindent elregél.

*Valakit mindig temetünk,
mindig mindent elfelejtünk.*

Hát ne felejtünk!

*Vagy: imleti, a.m. szoptatja. Lásd: Könisbergi töredék

Az idő miénk.
Az Idő erő:
török- és labancverő,
s ez új idegeneszme-kór nyelvet
és a Nemzetet ölők hada ellen
jajduló és verekvő.
Ácsolja már a nép a színpadot,
a magyar Drámáknak teátrumot;
ácsolja már a nép a színpadot,
hazug színműveknek vérpadot.

*

Drága Csurka István, azt se felejtsük,
Neved mellett – tudni jó –, ott a másik:
a nagy Építész – már ő se fázik
a vastag hó alatt, és Veled a Mennyben.
Ti ketten akként vagytok,
mint ama nagy Zenészek: ikrek,
példamutatók, merészek,
a jajt kiáltók,
azok, akik a
pokolba is leszálltok,
és a harci zajból teremtek Harmóniát,
ti Igazságot, Rendet akarók,
egy régről-új szép magyar valót.

Elnökünk vagy.
Még ha túl is mindenem,
mi volt az Élet.
Velünk vagy,
akik vagyunk, és itt
VAGYUNK.

FÖLHULLT ÉS FÖLHULLÓ CSILLAGOK

Szegedy-Maszák Mihály emlékezetében

Hullnak, mint Csillagok.
Érett csillagok.
Porrá elegyülve test,
lelkük-szellemük az Égben –
Hullnak,
de el nem múlnak,
bevési őket az Idő
az emlékezetbe;
élő szívekben továbbdobbanók.
Példájuk gazból is kinő.
Nincs temetve, ami élő –
A gyenge szellő, jégeső, vihar
s e szörnyű kor szagatja, tépi –
több mint bármi kór –
évezredek nyomán:
szó nélkül is beszél.
Mindegy, hogy ki-mi miről papol,
az igaz lélekbe, a nagy szellemekbe
rútul soha nem hatolhat
e korszak falka-alja:
az élő nincs, nem lehet eltemetve;
miként az ősi nyelvbe ültetett
tudást is semmi hant
be nem fedí,
s kibújik, mint a Mag
a jövőben virágzani –
mint kövekbe zárva
néma Hang
óva rejti lényegét,
s gyűjti erejét ellenébe
a mindent- ölni-kész
zsigeri gyűlöletnek.
Tudás, Igazság, Hit
nem gyárt atomot s pestist...

Győztessé tevő ereje
szellemében visz végbe nagyot.
Istenes királyi hadnagyok
égbe-hullatjukból
leszólnak tisztult hangjukon,
hogy folytassuk tollukat, ecsetjüket,
megkezdett Katedrálisukat.
Napsugaras őrhelyeinket ne hagyjuk ott:
velük az Igaz vigyáz,
s a félsz elkerül,
hiába gyűl a sáskahad,
küldője végül szemétbe hull,
mert nincs néki lajtorja föl.
A csillagoknak közel az Ég,
s letről is tisztán láthatók.
A szemnek hiába felhő,
érződik fölötté a Teremtő,
és mindama lelkek, akik oda tértek.
Ám alatt az látszik,
hogyan sorvad izma a fia-népnek,
s meddül a lány;
de legjobban a lelki erő
gyávul el hadakozni –
Míg csak a testbe csapódtak a gyilkok,
addig jobbra tartotta magát
mindama nép, ki nemzete ormán
dobogtatta szívét, s vérezni
ugyanúgy kész volt a megmaradásért.
A vénhedt világban
nem jár visszafelé az óra:
rozsdállik, töpreng fáradó rugója –
akadozik, megállni látszik mutatója.
Hulló Naptár a hulló Csillagokkal
a kezdetekhez hátha visszatér;
aki meg lent van még
Hites és Igaz,
talán összeáll a Mondat,

hogy a Megálljt kimondja.
Tiszta vágta kell
Táltos lovakkal,
vagy föl hullunk mindnyájan
a csöndös Magosba.

UTÓSZÓ ELŐTT

Hajh, ti sterilizált magyar agyak,
ti naiv, tévelygő, fertőző lelkek
hirdettek demokrácia-elveken
változást – abból soha fel nem keltek!

Árpád óta mindigre hullt ősi vér
e földre – mára lecsapolva szinte
mind; föltámadást vár a föld alól –
Meglehet, hogy egy végső harcra intve.

Hites-vezérek egy nagy Vezérrel is
maroknyi volt a sokszorossal szemben;
de győzni tudtak, még ha veszteséggel...
Talán most se vagyunk kevesebben.(?) –

Egy várva várt föl kent Vezére a híjunk,
ki az utolsó órán megszületne
végre: Rákóczi, Negyvennyolc, Ötvenhat –
Éj-álomban Valaki ezt üzenté – – –

Epilógus:

Édes Szüléim, utolsóinak vagyok
mindőkkel együtt, Istenben maradók – – –
Már árnyéka a hajnak is megőrült:
kórtermében én, kényszerűn haladok.

DITIRAMBUSZTALANUL

KILENC HAIKU IV.

A Jel a szádon
az, amit én faragtam
csókból szoborba.

Nem vartyogom már
neved, mi volt
imámban
még békátlan.

Vétkek jármába
fogtak részeg
Menádok-,
és a gyengeség.

A szerelemvágy
hasonló, mint a
kámfor,
ha messze az ágy.

Villannak lábak,
kezek intenek
mögém:
hátha ott vagyok.

Magamra nyávog
folyton
kandúrkodásom;
maghullás-bánat.

A tegnapi nő
tűsarkai kiszúrták
összes szemeim.

Lódd le bánatom
fegyvertelen
kezeddél,
s sugárzok mosolyt.

Összevegyülők
két virág illatával:
boldog szeretők.

2002. JÚNIUS 29.

Még iszom belőled –
hajadból, szádból.
Hajadból kötelet is fonok,
szádból ezer nyílást csinálok.
Csókok fészkrét.

Képzelem és látom
szőkepihe lábad
nyakam köréről ódzani.

Érted szaporodó szavaim
bizonytalan ajkam már alig éri,
szétszóródnak öled előtt:
apró kavicsok, terméketlen magok.

Tegnapelőtt gondoltam,
ránevetek a szavakra:
áradjanak, tapadjanak össze
Veled.

*

Úde zsivaj a mindenség vizéből.
A feledés azt mondja,
szeretted az éjjel.
Tűzzel.
Ezzel a forró nyárral
lőtted át a homlokom.

EGYÜGYŰ(S) ÉNEK

Szemeim elől, parányi távolodban
mégse tűnsz – föl villan arcod éle
hulló hajszálaim árnyéka mögül –
Tett fölé emelt kín; mintha szerelem,
nem remény – fejpárnánkon egy ördög ül.

Az én hazám vagy, amíg elvisellek
így is – lehet, új szenvedésre várva
csak múltatom időm, mintha végtelen
messze lenne az én órának mennye –
Zárva van még, zárva – nincs kitárva.

KÉTES MENEDÉK

Nálad nem leltem vigaszt,
hát magamhoz bújtam én –
Mára ez sem oly' kevés,
s mégis nagy-nehéz e több –
Tán ez is csak tettetés!

ESENDŐ NŐ(M)

Az esendő nő teljes dicsőségben
bennem ragyog – ha szeret:
léte teljességében nekem adja,
s már másnak nem nyújt kezét.

Széptevésem biz' hófehérre mossa,
és lovagjául fogad;
Vele szárnyal minden törekvésem:
hát, kijár a hódolat!

PORTRÉ

Nekem van szárnyas Angyalom,
de az nem te vagy, angyalom.
Neked nincs röppentő szárnyad,
csak a segged és a szád NAGY.

OJTÁS*

Szép faágnak hasítéka:
Férfi-rügyem Felesége –
Ojtásra kedvem: most is még...
Bár metsző késem rozsdás – már.

RÉBUSZ

Hogyan lehet, hogy valaha
minden voltál,
de mára már a Semmi vagy –
Azért, mert megmaradtál
a Semmi-vannak:
csak Hű memória.

ELENGEDÉS

Könnyedebben tartanálak
apró, sok bajban, fergetegben –
Elengedni nehezebb.
Mégis megyek, elmegyek,
még ha követ viszek
– Nélküled.

*Oltás, népiesen; például gyümölcsfát, egy másik rügyével.

EMESE

Mese, mese –
Emese.
Mesi, mesi
mesquete.
Emese, Emese, Emese.
Mesélek rólad,
Emese.
Merítek belőled,
mesélek Neked,
mesélek magamnak:
Mese, Mese –
Mesquete, Mesquete.
Hova lettél,
hova? – – –
Te Szép, Te Álom –
– EMESE!

FESTÉKHIÁNY

Karcsú, fürge ujjak
táncukat járták arcomon,
majd hajamba túrtak –
Sokáig lógtam karmukon.

Nincs már hajam – s ami
van: festéke végleg letűnt –
az Időnek adta
valami – így játszik velünk;

legalábbis velem
kivételez, vagy csak cselez,
mint huncutkán szokott
a Nő – barátom így megy ez...

NŐ A NŐ

Semmi érzék nem ismer bennem
csúnya nőt, mert mindben ott a Szép:
ha lába, ha arca és ilyen-olyan formás ülepe...
csak a lelke fejemre ne ülepedne!

DOROMBOLATLAN

Ritka lelkendezésben
sem dorombol versem.
Csak privátim hajtom
kézcsókra fejem
pár Nőnek –
jövőnek – menőnek.
– Ha elérem magam szemükben:
íríszem káprázik,
fénylik.

ÖRÖK LIBIDÓ

Keblet és combot nyitó fantáziám
állandó képletébe változó jelek
kerülnek, mióta csak kalaplevéve
állok, mint cövek, hajló vágyak előtt;
s bájos kicsi leánykák árnyas ölében
élvetegen engedem múlni az időt.

NŰSZA

Nűsza mesés mezején csodás virág sarjadt,
mint látta is Démétér és Zeusz leánya,
Perszephoné szent, de kényszerű násza idején,
minek bámulatos fényét a halandó
azóta is őrzi szemében, pedig már
odavannak az olümposzi istenek régen.
Láttam már álomban én is e virágot,
ahogy a fehérgabona-őrző Hádész felesége
gyönyörű lábaival táncolta körbe-körbe ...
Azóta akarom az Anya-Nőt és a Leányt,
mint csődör-Poszeidón, szigonyomra tekerve
a vállakra omló szőke haját, s közben a hangom
túlkiabálná a Föld tengereinek bősz moráját.
S ahogy az éjből kihuny az álom, úgy teljesedik,
érik a napvilágon az aranyló búzakaiás,
minek szent magjaiban a természet mindene rejlik.

Évezredek óta tudjuk a titkot, de nem tűri
a szent hit a hangot, mint terjessze, tudakolja azt,
amit a szentély törvénye magának örökre maraszt –,
csak amit fölmutatásra ítélt az ember örökére
Zeusz szeretője, Persephoné anyja,
kinek jelképe az aranyló, szent búzakaiás.
Ó, látom már, mint nappali fényben szép Perszephonét,
hogy játszadozik Okeánosz lányaival a mezőn:
gyűjtik a csokrot – nem tudva-tudva – Hádész örömére.

Mindezeket tudom én, Homérosz nyomdokain,
s azt, hogy Démétér- és Perszephoné-ünnepeken
a halandó férfiak és nők *szerелеmbе* vegyültek.

ORPHEUSZ ÉS EURÜDIKÉ

Éjszakáimban tündöklő-magad
nem az a megvalósult anyag,
ami magát folyton osztódva nekem adja,
s táplálja örült vágyaim.

Öledbe bukva a kántáló mindent-odaadás
szégyene mar, s a habzó víz omlatagába
ontott vérem elvisz a megsemmisülésbe.

*

Szerelmed gyártom gyönyörű üzememben,
minden-éjszaka láncszem-pillanatában,
mi fölzendít a Dalra és Időre,
messze világítván a sötét csillagtalan éjbe.

Boldog vagyok én,
nem csak merengem szerelmünk napjait,
a hozzád tartozás teljessége ragyog
éjjeleimben, kaptárom vagy a sötétben,
a mindenség méze,
valós és elképzelt virágok illata.

*

Konok szorgalmam teremtett-e mást belőled,
mit képzeletem szült már időnek előtte? –

Ha hagynám, hogy elmerengjen
a Téged újrateemtő képzelet:
lennék a csönd elhervadt virága,
amin a Semmi átremeg.

*

Fegyvereim, nézd, ledobálom...
Vörhenyszőke hajad marad csak
fonva kötélnek;
himbálja a szél időtlen időkig

semmi porhüvelyem hiába –
Csak bolyongó lelkem reméli,
hogy vétkem megadja magát,
és Istennek küldök anyagod fényéért imát.

*

A tegnapot holnapba vágyón
élem ma szüntelen.
Hideg parázs ez és forró hamu;
így hamvad minden el
lángjaim szégyenében.
Jaj, már nem és még nem hiszek
a józan érvelésben.
Törvény az is lehet,
hogy egymásba ittasulva az ember
végzetesen szeret.
Szeret csöndesen és jajongva.
Szeret bátor szívvel és szorongva.
Úgy szeret, hogy ölni tudna.
Mindent akar a halál előtt –

(Viharnak döntöttem hajóm,
s akiért minden vitorlám feszült,
most csak szemlél a távoli partról,
mint idegen kint;
az idő második pillanatában,
hol végleg magammá-szeretve lett,
megmarad szívemben,
de ő messze van magától...)

Tudom, mi a fájdalmat hozó hús szakadéka,
s mégis akarom, mintha vágnám a csalódást,
és hinnék a visszahozhatatlan boldogságban –
Lám, széttéptek téged részeg Menádok,
de védenem kell mégis a boldogságot:
szívemben a tündérmosolyecsét-ragyogást,
még ha az a napsugár visszfénye volt is
a múlt letűnt Szobor-arcán.

EURÜDIKÉ AMERIKÁBAN

1.

Nem tudlak már gondolatban
megsimogatni sem.
Görcsököllel ütni szoktak – és én lendülök,
hogy bőröd bőrömmel így tapasszam össze,
ilyen vér-verejtékes, ádáz ökölcsokkal.
Tegnap még szelíd voltam, kipányvázott a Kert,
öled mély kútja föl nem engedett
a felszíni világ rossz arcai elé:
s ím, most tőlem borzad
a szépségnek kitalált tükör.

Fölszállt minden illat a dübörgő kerozinnal,
odatébolyult, ahol a szeptemberi halál
kiokádta magából régi mocskát a világnak
modern, új színeivel a mérhetetlen gyűlöletnek.
Alig látom, hogy utálkozna az Isten
rossz köpésén a teremtésnek idelent.
Az eszmeharc torz vigyora minden értelemnek.
A szépség szégyelli magát,
hol egyedül megjelen –

E másvilági hajnal költ naponta,
s lesem, a Nap hová zenitel fölöttem,
és hová fölötted: új alvilág Eurüdikéje,
ki az én keresztem, vesztett álmom – DALOM.

2.

Éhen dőlök paplanomba, és vallatom,
emlékszik-e arcod vizére, tested páramelegére,
s tud-e valamit elköltött jóságodról.
Én már mindent tudok: ütnöm nem szabad.

*

Mindegy, hogy az istenek mit karattyolnak,
elfordulok, ne lássam magam
törvényüktől görcsben,
sem rabszolgájukul szegődve
újabb botlás miatt.
Éjről-éjre fölszól mély kutad emlékhangja:
borzol, kívántat – önmagammal is –
összeveszésig. Ha mellettem ülnél,
veled vitáznék butaságokról,
és a perzselt fűről és az újra zöldellőről,
szellőcskék vad viharairól
vörheny-szőke hajad kévájében,
és bíborharmattal itatnálak
időtlen részegségben.

3.

Mikor más pillanatok is tereltek,
és megcsaltam magam önmagammal,
hívtalak folyton, és százszor kóstittalak
más ajkakról, míg összevegyültél végül:
rajtam kívül nem létezővé.

*

A vízfolyások mentén haladok fölfelé,
a források tiszta vizéhez visszatérek,
és megglelem Eurüdikém – DALOM,
vagy a békesség honát új fennsíkomon.

DITIRAMBUSZTALANUL

Anyámnak, Lányomnak, Húgaimnak s bárki Nőmnek...

Körbehazudtál,
hát körbehazudtalak;
gondoltam, igazat szólok
ma is,
mint a múltkor,
midőn fölborult a levesestál
az asztalon,
és elázott a sok
lim-lom:
újságok, kéziratos versek,
mindenfélék...
És
jöttek a keservek,
a kesergések,
szavak:
nyersek,
a dörgedelmek –
Pedig a Menny messze.
Itt meg a közel,
a húzd meg, ereszd meg,
hogy semmi ne eressze
a sok apró keresztet
a krisztusi kínig,
mégis ezt érzi fájón mindig
a pici ember,
de magából semmit nem enged;
bár a rosszat,
meg a még rosszabbat,
a trágyába se dobnád,
hogy a szépülő virágot ne rohassza,
mégis mondja a magáét
az ölü indulat,
az érzelemnek ítélt

hazug simulat.
Minden-ígéret nők:
anyák, testvérek, lányok, szeretők –
mind, mind az egyfelé terelők,
az áldottak, a hű s hűtlen
védők és elárulók,
és mégsem vádolhatók.
Éltetnek, gyámolítanak, elárulnak,
úgy szeretnek
és megvernek.
Mások sose lesznek,
mint én se,
se több, se kevesebb se,
másként elmehetne
Ádám-ösöm a pokolba,
még ha ott jobb sorsa is volna,
de szépet soha nem szenvedne.
Bizony, tudom ezt, és azt is,
amit nem tudok –
Idáig engedett a tapasztalás,
netán az Istenem;
inkább ezt, mint hogy
az Ő titkát fölfedezzem.
Nem teszem.
Mi dolgom nekem a Teremtéssel,
A Nagy Titokkal,
hisz emberi voltom
és mivoltom
rejtélyeit, miértjeit sincs
semmivel igazolnom.
Tavaszon bennem is rügyek duzzadnak,
és ég világom nyáron.
Nincs lehetetlen e határon.
Ám télre válva fázom,
a kályhát fölpiszkálom,
hogy ne a hidegben leljem halálom.
Egész évben Nőre, Pénzre, Étekre

vágyom – és titkon valami Igazra;
de semmi ingyenes vigaszra,
ám mégis arra, hogy
a hazugra válasz
legyen az: Igaz!
Ó, Istenem, mi Az?

TENGERI KAGYLÓ

Tengeri kagyló az én szerelmem.
Gyöngyház és bíborkagyló –
Időcsiszolta.
Hullámokra épült hatalma
leigáz, beborít:
menekülésem útján követ.

Tökéletes fénye nagy:
Alakod mutatja
tűző nap alatt,
és az éjszakába sápaszt
minden csillagot.

Vedd tenyeredbe, nézd,
és ha megvakultál,
fogd meg a kezem;
Én elvezetlek egy kis szigetre,
és fölnevellek ott
lelkem mosolyává,
amit te sohasem láthatsz,
csak hallani véled
partok körüli
hatalmas víz morajlását.

POGÁNY FOHÁSZ NŐ MIATT

Egy nővel az utcán csókolóztam.
Nem, nem te voltál karomban...
Lehetett vajmi másod – bárki.
– Csókoltam, s tán haraptam ajkát
(s mindezt egy szűk utca sarkán);
és valamiért befogtam száját
egy durva szóval (mely nem az enyém),
hogy elég, elég, te kurva, menj a pokolba!
– És ment. Néztam, járása akár
a tiéd: farát domborítja,
csípője laza-lustán-ringva őrjít –
Sejti, tudja: mérhetetlen hatalma
rajtam – mindig rajtam.
– Szóltam szívemnek:
szánj meg engem,
öld meg.

KÉT LEÁNY

A Gimnázium kapuján
kifordult két szép nagyleány.
Az egyik szőke, a másik
barna – de mintha szőke tán
az is: rímként gusztusomra –
(Szemfogam mindőkre vásik.)
A két leány szembe jött velem,
s hirtelen szinte megijedtem,
mert egyenest arcomba néztek
gyönyörű, nyílt, bátor mosollyal;
de én se rest, viszonoztam azt –
(Talán nem véltek túl merésznek.)

Gerjedelmes után-lesés
marasztotta szemem őket:
fillér mögött a Koronát,
hogy lássam azt is, ami ring...
Hátra-lestek ők is szépen:
kacajuk lett a Hozomány.

LYRÁMHOZ

Méltó SZERELEMBEN
beléd ömleszttem versem,
szülessenek strófa-fiak, lányok;
népesítsék be Mennyi iránt a Földet:
tisztá-vérű Költemények.

JÓ TANÁCS ENGEDMÉNNYEL

Túl kövér ne legyen,
sem rozoga-sovány,
és zsenge korú se,
úgymond betöretlen;
az öreget vesd el,
mert már szaga hallik.
Ha a te korod több,
s már csurran a nyálad,
mert ernyedte ajkad;
nyelvedre pici rést
bátran telepíthetsz,
azt úgyse töri le –
legfeljebb kikacag.

K. ZSUZSI '61-BEN

A Kanálispart zsenge-zöld fűvén,
bugyija térdhajlatig legyűrve
várt terpeszelve lökést, K. Zsuzsi;
mesterkedésem lihegve túrve.

Hátsója szép, feszes, körte-forma –
gerezdje hosszan, tág szememre nyílt,
mi nem látott még ilyen bő csodát –
fantáziám se hozta még e hírt.

Hosszas, duzzadt alsó ajkai
nem is titkolták már a rejteket:
virítani hagyta, miként szirmait
a rózsza – látván rajzó méheket.

Versenykanca háta nem ível úgy,
s fölpördült tompora sem oly' kecses.
Bizton mondom, ide nyereg se kell –
Megülöm Őt, tudtam, engem keres

mióta rossz híremet keltették
más nőnemek, miként sanda hímek.
Bár nem hitt nekik – s ezért a próba...
Ő, ugyan, nem ül föl kósza hírnek!

Jaj, ne tedd le még kedves olvasóm
e versem – elkalandoztam picit;
rejteket még nem vettem ecsetre
mind – folytatom, csak szívok egy cigit.

Már jelzővel illetett ajkai
fölső harmadában egy szemtelen
dudor kikandikált, színe cékla,
és szinte szögrevért, mint fegyverem,

mi bökölte már engedő sliccem,
ámulón, mert élvezője nőmnek
szinte hüvelyknyi hosszan kimeredt,
okot adva hímséges erőmnek

a harcra; de nyílt is már kapuja
a pulzáló hamvas hüvelynek –
Nem időztem: híremért tettem!
Még hallottam, hogy mire ügyeljek...

MÉG EGY CSÓKOT

Lehet, vétkes a vágyódásom,
de mindig, mindig a Nőre,
mint valódi kenyérre, vízre;
még ha lelkem el nem is ásom
csúf, halott testemnek előtte.

Nem, nem a vágnak vágya kerget,
annak már gyökere van bennem
és dús nedvének kell engednem,
hogy elnyerjek minden Szerelmet,
amiket senki nem mer vágyani

Nem ábránd: harcos Hitem viszem,
mint mindenben... E csúf világnak
szavaim istenest kiáltnak –
nem oly messze van már a Hírem: –
Korty vizet és egy Csókot kérek.

CSALINKA

Kitty-gyógyszerész nyomán

a szőkék se szebbek a barnák se jobbak
mégis megfogtak
csalinka csalinka csalinka
huncut mosolya van a nőnek

a szőkék se szebbek a barnák se jobbak
a rondák eloldalogtak
csalinka csalinka csalinka
tüzes a csikó vére

csalinka
Batu kán
hetedik csillaga
Jundúz
csalinka
Kata térde
csalinka
szeme fénye
csalinka
vére
hideg szíve
meleg a szája
csalinka bája
hej de
csalinka

a szőkék se szebbek a barnák se jobbak
mégis megfogtak
csalinka csalinka csalinka
huncut mosolya van a nőnek

K. KITTY EMLÉKEZETE

Ragyogó szép szemed
még szebbé teszed,
szólt Kitty-gyógyszerész;
és én, mint merész
gyerek, gyors' elfogadtam
a szert szememre:
mi *szalici-borici*
lőn – a kedvemre;
vagy inkább az övére
(ha bárki úgy hiszi) –
Csodaszép őz lába volt.
Csípője széles,
haja szőke konty-kazal,
szája sima, és
kedvesen szép-beszédes;
de hajlott hamar
az én hím-szavamra is,
és legott: combja
tárult – mint látom ma is:
gyönyörnek rakta
fészkét az buja-ördög,
mert úgy akarta,
hogy örökké azt idézzem...
– Nincs miért dörögnöd
hím-szavam, hisz' maradtam
jó érzetemben,
és némi tetterőben –
Legalábbis így hiszem.

EGY LEVÉL UTÁNRA

Kisebb-nagyobb örömekben
résztettek a némberek;
vesztésem is ők okozták –
s itt-ott hibám is szédeleg...

Kisebb-nagyobb mentőövek
is tőlük jöttek néhanap;
s érdemül fejemre rótták
kegyességük: szép beralap,

mi gyúlik bő kamat iránt;
leróni azt sose tudom,
mint azt is hiába győzőm,
hogyan letuszkoljam undorom.

Ez össze-szűkült torkomon,
ha megakad a rossz falat,
kérek egy jót mentésemül
s nem toborzok ellen-hadat.

Kezet fog a jó a rosszal
egyszer – addig eső után
lesz kiutalva köpönyeg –
Majd, túl leszek a hógután...

*

Máskülönben „az olvassa
versemet, ki tisztel engem
és szeret” – vagy dobja tűzbe;
Na, hagyjuk: tovább kell mennem!

MONDATVÉGI PONT

Ajánlás: az eddig-valónak

A nemvagyok-mában
miként lehetsz –
Nincs rá gondom.
Midőn elgondoltam,
hogy a problémát megoldom,
tudtam, ez ellen
semmit sem tehetsz.
Néha hittem,
s ezért, olykor szólnom kellett;
de a végére, lassacskán,
minden-minden betellett.
Nem bírta a pohár,
sem a lábas:
túlcsordult,
és kiforrt belőle...
Mert egyik sem oly tágas;
bár volt még gusztus
a befőttre. –
Patkószeget vertél
a lópatája-nincsbe;
a lábam eddig bírta,
a maradékot futva vitte
eddig. – A kantárt
behúztam, s most megeresztem –
Magamat már el nem veszem.

A HÓRÁK ÉS A LÁNY

Devecseri Gábor emlékezete – Szabó Palinak ajánlva

Szépfejű Hórakat
láttam álmomban az éjjel,
s ma, a nappali fényben
egy hasonlatosat.
Ózike-lába formázta
körtáncaikat,
ahogy vitte magát,
tudva a lépést, belső zeneszóra.
Volt rajta
néhány bizsu-ékszer,
de úgy hordta magát,
mint Hórak az aranyéket;
bár cimpáját nem fúrta keresztül
függő-karika,
mit ama szépfejű Lányok
az olymposi házba igyekvén mutogattak,
midőn Zephyros szele vitte
Kypros szigetére.
A szépfejű Hórak laka volt az,
de Aphroditének birodalma,
ki aranykoszorús,
a legszebb isteni Nő.

*

Hajnalodtán arcomat érte
Zephyros szele és ellibegett
fátylában gyorsan az éj;
nekem még nem akaródzott
vele menni: marasztott volna
kicsinyég, mer' a Hórak hasonlatosa,
a szép ózike-lábú tegnap
a fényben úgy megbabonázott,
hogy a rohanó nappal versenyi távján
én is futni akartam,

hogy végre utolérjem –
Hiába láttam a szépfejű Hórákat
az éjben, s a mesés Aphroditét,
nekem az aszfalton táncos-siető
itteni lányt kellene tán utolérnem – – –

RÍMETLEN

Néhány szerelem eluntatott,
de többje szakadt, miként holmi
gyöngé cérna; ám a drót- és a
hajókötel szörnyű erőtől
mált szét keserv-rab-szabadságba – – –
Igazság és igaztalanság
nyomán lett valami méltatlan
semmi – kihullt a valakiből
a senki. Mégis az fájt jobban;
valamiért több lett a voltnál.
(Akár megfojtódhatott volna.)
Oly messze tűnt, hogy bennem maradt.
Nem, nem a tüske köröm alatt,
azt a genny időre kihozza – – –
Voltak már előbb, de utóbb is,
kiknek súlya több volt a mértnél:
mindig elestem velük együtt.
És, akiknél meg sem botlottam,
nem fájtam..., vajh, volt-e közöttük
kit elárultam, s ím, ma is sírnak?
Vagy már bénaságban, holtan is
nevetnek anno-semmiségen – – –
Lám, eddig értem. Tudom, már nem
íródik újjá semmi, marad
ami eddig volt, a nem-volttal
együtt, mert az is van, ami nincs:
a NINCSnek szörnyű valósága! – – –
Sánta ismétlésre még futja,
ha utolérném, vagy utolér...

VILLÁM UTÁN DÖRGÉS

Henriette-nek

Villámokon jár a RÁDgondolás;
s kevés idővel rettent a dőrej;
bár az Ég a szívre nem haragszik,
csak int, azután megint egy kicsit,
mintha furcsa ágyú hangja játszik
régí harcmezőn... (A fül nem felel.)
Szemem mégis új villámokra les.

Némely Égi-Test kegyes
és küldi villám-tüzét
s ígéri, nem alszik el;
ám, ha a dőrej hallik
kellő időnek teltén:
az ölelő Csönd felel –
S tágul, kitágul a Tér.

Villámokon jár
a RÁDgondolás:
suhan vizen
mint egy Gondolás;
túl a hangomon:
dalolni készen egy
Villám okán.

Nem tűnt még tova a villám-adta
Csoda, mert a RÁDgondolás nekem
Kenyér, Víz és gordonka Hang –
A dörrenéstől félek, fülem mégis
fel feszül: Titok abban rejlik – – –

Ám, az ágyú-torka-mélyén marad
örökre – nem hirdeti már Harang.

RÖPPENETEK

KILENC HAIKU V.

A lepke kortya
virágsziromból harmat.
S röpköd boldogan.

Csak a parancs nem
ítél engedelemre –
jobban az erkölcs.

Fény-kenyeret kell
osztani, nem anyagi
kenyérelosztást.

Az erők felett
mindig-győztes akarat
visz a Cél felé.

Fagyos ágakon
ülnek fekete pöttyök,
bús varjak – gondok.

A fosztogató
gyűlöli mind, akit
kifoszt –
Bűnre bünt tetéz.

Túl sok taláros
mutatja bűnnek színét
és a visszáját.

Álmodozókra
nem a máglya és bitó
vár – ma más a trend.

Bank s biztosító:
bizonytalan kezdet – és
holtbiztos a vég.

AZ IS...

Az is szép szín,
ami még nem mutatja magát,
de már tündöklést vet –

VALAMI

Araszolgat, megyeget, siet –
Meg-megáll:
magasodik lelke Fórumán.

VALAMISÉG

Picike, szürkésbarna:
óriási a Hangja –
Üldögél az almafán.

LEPKE

A Kertben
egy Lepke megült a kezemen.
Odafigyeltem – elszállt izibe’.

LEVELIBÉKA

Zöld levélön levelibéka
figyel barna bogarat –
Akkora szája tátva,
hogy maga-bekapása
lenne a kapitális préda.

KÉPZAVAR

Földieper-paradicsom
ezen a furcsa tavaszon
az én képzavarom.

FENSÉG

Minden állat és bogár fensége,
akár az enyém;
ha magamat nem ütöm fejbe,
velük mért tenném!

Lelkem iránti szép alázattal
megírtam versem –
S talán fertályóra sem telt el:
oda lett Legyem.

ÉJ-MÚZSA

Múzsza-csókolta
Adonisz-kerti virágot
szagoltam álmomban az éjjel –
Reggel nem tudtam, hol vagyok.

KÉTSOROS

A szívnek IGAZA van,
pedig nem tud gondolkozni.

MEGGYBOR

Utam rovom –
Kiforrt a meggyborom.
Szomjamat oltom.
Kesernyés kortyom
lángol a számban –
Viselem bátran,
hogy zsibbad a lábam.

OPTIKA

A rövidülő jövő
hosszú múltra néz
háttal –
Látja így is, ami volt,
ami van.

ROMSOROS

A legkisebb fény is világol sötétben,
ha Nappá növekedne,
legyőzné mind a Sötétet.

ESDEKLŐ

Az esdeklő szelíden szólni vágyik,
de csak hebeg-habog holmi illót;
végül feledi, hogy mire is vágyik.

VAN TALÁN

Van talán, akinek láttán
elfogja az embert a BÉKE –
Én a macskámmal vagyok így.
Őkelmének mintha karma sem volna.
Pedig van neki ám!

MORFONDÍR

Butára okosodtam
megannyi bölcs hallatán;
ha magam tapasztalom,
más lehet a balga tán.

BIBASSÁGOM

Bibasnak hívott Cicus,
a kártyában partnerem,
ki mindig vesztve hagyta
akármennyi pénzemet –
Magának.

?

Gondolkodni bármikor
érdemes –
gondolkodtam a minap,
de nem jutott eszembe semmi –
Érdekes.

A GEREBLYE

Dani Palinak ajánlva

Az óvatlanok, ha rája lépik a gereblyébe:
oszt HOPP!
Púp leszön a homlokzatán;
attul osztán úgy mögugrik,
hogy mögfeled mindön dógozást.

ARANY JÁNOSNAK

(balga kis vita)

Jankó Bátyám, ha ereimben a tűz,
mért ne kívánnám a nyarat,
még ha belém is fúrta magát az ősz:
ugyanaz nekem a falat!

KIS KÓRKÉP

(reppelősen)

Elment a Szerelem kurvának.
Mindenki dollárért furkálhat;
de euróért se erőszak –
Ha mindened megvan, erős vagy.

BECSAPOTTSÁG

Lelassult pulzusom előtt
hirtelen megállt a Halál –
Nem vett semmi hintóra föl;
fordult, hátha jobbat talál.

SZÜLETÉSNAPI KOR- ÉS KÓRISME

*Sonkoly Tibor főstő barátomnak ajánlva –
és azoknak, akiket még illethet*

Az este elestem,
mikor barátomat
kerestem –
Vagyis:
ez úgy volt, hogy
már eljöttem tőle
(maradtunk néhány dőre
gondolatban – s egyébben...);
az est-haragos hűvös eső
és a szökő bolha-szél
elfújta figyelmem;
és a tréfás járda
lábra akasztó gáncsa
fakasztott rég' feledett
alázatos káromkodásra – – –
Lám, születésnapomon
estem kis pálinka büntetőbe...
Tűnődöm – s borongok,
miféle ómen ez fölöttem!
Jel vagy jeles intelem:
a mai nap dicséretére
ez lett kimérve – – –

A lelkem már nem is érzem:
de a térdem, a térdem, a térdem...

FŰSZÁL-ÉLEKEN

KILENC HAIKU VI.

Az álmok ellen
még nem talált föl senki
kórokozókat.

Az igazságért
meghaló – vagy a szépért:
testvérikrek ők.

A versbe-titkolt
való a mély-léleknek
magasabb képe.

Rangrejtett vérem
nem a megtorpant folyó –
vár alkalomra.

Számtalán hibám
közül keresek egyet,
mely híressé tesz.

Középszer ne sírj,
nincs zseni nálad nélkül.
Csak hallgass csendben.

Saját műfajom
vagyok – versek nélkül is,
ha tetszik: költő

Események és
eszmék folyamatában
születik lángész.

A járda tudja,
hogy ki vagyok jelölve
arra az Útra.

KANCSAL ÁLOM

Megkísértett este Kosztolányi,
kinek nem született soha lánya.
Ellentétben sok-sok rímet nemzett,
ami a versben legszebben hangzott.

Eltanulta tőle Devecseri,
kinek apja *bevacsorált*
alaposan Karinthy-nál
ország-világ nagy hírvél.
Reggelre eltűnt zengzemény
szülte irtó nagy hangzavar
karcsú verslábaim üzte...
Testem hideg eső ázta.

ZÖLDELLET ÉS VIRÁGZAT

Rácsodálkozás Pessoa-ra

Minden úgy virágzik,
ha majd nem leszek,
mint minden így virágzott
messze énelőttem –
Úgy van minden,
minden időben,
függetlenül tőlem:
CSAK virágzik,
és zöldell minden – –

Így kívánom, így akarom,
és így szeretném,
mert még élek.
És mert élek:
félek, félek.

ELŐRE

Egyszer majd rálépek
a levegőre, miként a kőre bizton,
és repülök, repülök:
föl és föl – előre.

BEFEJEZETLEN MONDAT

Nem törődöm a világgal,
nem kár érte ha fölgyullad;
eléri Isten haragja.
(Vagy az ember is akarja?)
Talán ez is, amin múlhat...

VOLTAM – ÉLTEM

Hagyta magát
Csók és Pofon –
köpött véreres
nyál a falon
Ragyog –
Elvagyok – *Hagyjatok*.

TALÁNY

Jelképekkel telt szülőhelyemen
a sírt – úgy tudom –, még nem ássák.
Addig írok néhány verset,
naponta többet, vagy hetekig semmit;
még nem jöttem rá,
mi hoz vagy visz
több öröms keservet.

ÉJI ÁLOM

Ez a holttest nem én vagyok.
Szeme csukva – nem ragyog.
Múltam a jelenbe lát,
faláda lett a Nagykabát –
Nem vivát, ez nem vivát...
Vagyok, vagyok, még vagyok.
Mi végre *jaj*, hisz' vagyok!

BELESZORULÁS

Beleszorultam
több mint hét évtizedbe;
innen kitörni
vagy kiszorulni
miként lehet –
Meg sem is mondanám
a meglehettét,
miként a lehetetlent –
Megkísérlem
túlbuzgalommal,
vad öröms örömtelennel:
nevetéssel –
sírhatnékkal – – –
Vagy
bele se szorulhattam
a Semmibe.

KÖLTEMÉNY

Nem költök naponta...,
Sokszor hetek árán se;
Verset, persze, igen –
Ahhoz nem kell szalonna.

VALAMI BÉKE

„Csendes az éj, szent ez az éj.”
Nem dörög ágyú, sem az Ég.
Nyár-fogta szerelem
Halkan inal el –
Távoli bolygóra
Fagyott a szívem.

GYORS IDŐ

Mi ez a gyors vágójú
ló-iram ebben
a fölszeletelt időben,
ami oly’ lassan indult
cseperedésemben,
de máris itt hagy
dolgavégezetlen!

SZERÉNYSÉG

Szerény legény magas lovon
nagy utamat magam rovom.
Leszállnék én, de nincs hova,
ellenem bárki tétova...
Nagyobb vagyok, mint tenmagam,
kisebb szavam is Nagy-szavam.
Kicsire nőni nem tudok,
szorít a nagyság, mint hurok.
Rongy ember vagyok, mert szerény.
Ezt Goethe is tudta – szegény.

AZ ÓRÁKRÓL

Jönnek az életembe,
mennek az életemből:
– percek, órák, napok...
– évek, évtizedek...
A pillanatok nem állnak meg
a Boldogságnak.
Ketyegnek
a kar- és zsebórák;
a méltóságos-tornyos,
nagy, ingás falik
és a templomok tornyain
a messzefigyelők –

Az órák nem mennek sehová,
csak mutatják, hogy mi megyünk – – –
Minden, mindenki megy valahová.
Észre nem vesszük, ha az Óra megáll.

LÁBAM KEZELÉSE KÖZBEN

Versekkal és Lányokkal csatázván
lángolt sok sötét hajam –
Most bennem nézem magam,
és fordulok utánam –
Nem kell tükör ebben a mai lázban.
Tagadnám, hogy ősz vagyok e nyárban,
csupán küzdök e hajás festékhiányban.
Néma csókok integetnek a messze-tájból...
Emlékeimből röppenek feléjük.
Ők nevetnek – Én nem.

SZÓSZÁTYÁR KAKAS

Hivatkozással iromba Kakasomra,
mi szerint a már-már tojni is alig-tyúk
hiába lapulna alá tojásába mag iránt,
Irombám biz' gőgös-peckesen
tovalép. Vérvörös sisakos taraja
lángol e júniusi nyárban szép jérce
után, ki a mosti tavaszon repedt ki
a tojásból hű kotlója láza nyomán.
Nagy háreme már érteni kezdi, miért
hanyagolja bő nyiladéuk Pasa úr,
s kárálva utánaerednek a jérce-
seregnek... Még kevés homokot kaparó
szüzikék szép lábaikkal csatát nyernek
holnap vagy holnapután, ahogy a törvény
nem rendeli már széke elé kakasom.

*

A jércesereg kandi szeme
a deszkakerítés rései
közt gyakorta kigurult, nehogy
az isme rejtve maradjon,
s libidója sejlése előtt
zárva legyen a kukorékra.

Ajánlás:

Annyira már nekem se tetszik a tyúk,
osztom igazát vérbő kakasomnak.
Bár Újházi leveze mennyei lőn,
gyomrom békéjét legott idehozza.
Am a jérce mellének húsa, meg a
mája nem csak a sok szép gondolatot,
de a fantáziát is uzoválja.

SÚLYOM

Annyi évvel vagyok rajtam,
hogy a nyár már nagyon meleg,
a tél pedig nagyon hideg –
Lehet az is, ez csak hajlam
nálam, mint a régieknél
volt divatban – hajdanában.

Nem is tudom, amit tudok;
nem hiszem, amit elhiszek.
Mintha olyan szobor lennék,
netán antikolt bútorok,
ami fájó minden tagnak,
miként Plútó márványszobra.

Csak azt tudom, ami lettem
volna, ha tudtam volna eszesen
bőségét mindenféle semminek –
Látható már, alá-fölé-tettem...
Néha *még* alá, és picit fölé:
Ön- és mások súlya vagyok rajtam.

Mellékdal:

Hol hangosan, hol meg halkan
léptem bele egy rakatba;
vagy magamtól, vagy mert löktek,
csak hogy versem elszavaljam.

DISSZONÁNS CSÖND

Annak van
hangja,
hogy a hónap nincsen
hangja –
A költészet hangját
csillapítja a
semmi:
hangja benti –
kifelé
semmi –
Nem veszi
senki –
A költő visszaeső,
s olyan,
mint a magnólia:
saját illatától részeg.

IDŐMÉRTÉKTELEN EPIGRAMMA

Midőn a parasztkolbász
és a kemencés cipő
beszédbe elegyedtek
a számban – volt nagy öröm
a lelkemben; s a cipő
se szorított, az a jó
marhabőrből levegős –
Most meg bánt ez a *termék*
a talpamon – s a számban
is amaz.

CSÖNDBEN-BAJ

Túl van már a baj
vádoló hangomon –
A némán *guggoló gondok*
varjúi nem kárognak;
szinte már semmi lelkek,
csak valahol vannak –
Nem is figyelnek arra,
mit mondok.
De arra sem,
ha semmit se' mondok.

VÍGATLANUL

Már egészen biztos, hogy nem vígan halok.
Egy ideje eloldalgott a nevetés;
némi kacaj még illetlenkedett velem,
azután az is elfogyott rondán, sunyin.
(Azóta a rekeszizmom nem kedvelem.)
Jönnie kellene valami emléknek,
még a nevetés-időből, de hiába
erőlködöm, arra is képtelen vagyok,
hogy fölidézzek e vak-fehér szobába'
bármit is, ami volt. – Ah, nem vígan halok.

KÉT STRÓFA

Lehet, ilyennek kellett lennem,
mint vagyok: híve Istenben; de
rossz döntéseim bajaiban
mégis megtér valami bennem.

Ha nem, marad minden örökben,
hiszen ilyennek kellett lennem –
Már tudom, úgy kell halnom,
ahogy éltem: szívvel ökölben.

VERSEZETLENÜL

Nekem versért nem fizettek kiadók.
Szegény Kosztolányi és Karinthy kapott
ily' megaláztatást, s rákényszerültek, hajh,
hogy Hotelban lakjanak, étkezésekre
fogadókban, kiskocsmákban – kávéházban
meg kávézásra; s foglalták az asztalt
írásra, amit a pincér rohanva vitt
a redakcióba, hol fölvette a pénzt,
s levonva a magáét, adta át szegény
elődeimnek, hogy ne támadjon harag
bennem a régi korok szokása iránt.

MINDEN-MÁS-OK

KILENC HAIKU VII.

Boldog, ki mesét
Tud írni e világban.
Szíve hatalom.

Büszke babérú,
ki önmagát keltezve
pengeti lantját.

A Nagy Emberek
hatalma nem övék –
ESZME birtoka.

Nők s Férfiak, ne
imbolygó kísértetek
legyünk e földön.

A versbe titkolt
való a mély-léleknek
föntebbi képe.

Az igazi vers
soha sem szárnyas
hernyó,
de biz' Pillangó.

Salieri szép.
Mozart maga a csoda –
küldője az Ég.

Már neve öröm, ahogyan
ejtjük: Shakespeare –
Szabad lesz a szív

Igaz ellenfél
győzelme rajtam
nem tesz ellenségévé.

KÉTSZER KÉT SOR

Örömben sírok,
fájdalmamban írok –

Újabban nagyon sokat írok,
de egyre kevesebbszer sírok –

CSODÁK NÉLKÜL

...Amúgy megvagyok.
Nem várok, de nem is
történnek velem csodák.
Jelenem ténye: Élek.
Minden azt mondja bennem,
hogy ez: csodálatos.

MAGAM BARÁTJA

– Hogy igaz barátja lehessen magamnak,
emelem ezt a súlyos poharat;
de a szépen kiforrott meggyborom
rubintos cseppjei egyre csak hallgatnak.
– Jó. Szépen, a tálcára, vissza is teszem
vigyázva, a pohár ne törjön el,
mint eltörött valami törekeny
bennem, de kimondani azt,
most sincs merszem.

– Azt tudom, hogy részletekben mind
megírom évek óta már, nagyobb dolgokba
kódolva – nem titkosítva mégsem.
Amit meg nem lehet, azt megőrzi sírom.

KIS BÖLCSELET

Elsietnek a kisdedek
gyereknek,
s gyorsan lépcsőzni kezdenek
a fentnek.
Születés-eljegyzés-halál –
Nyit és Zár.
Patakból folyó, Óceán.
Nem bazár.
Rügy, lomb, virág – és hullt szírom.
Ez a Táv.
Hullanak bőven magok is
legalább.
Kezdőn mindig a Csoda vár,
s teljesül
éltben, minden megéltben, majd
elmerül.

SZENVEDÉS ARANYA

A szenvedésbe rejtett Kincs
után senki sem kutat.
Az nem csalóka sárga fém,
mi maga a pusztulat.

CIPŐS GONDOLAT

Bal cipőm keresi párját
szoros együttélési járkálásra:
asztaltól ágyig úton –
Hajh, máris szökik a lábbeli!

MARKOLATBAN

Itt ez a kéz,
markolja magát,
de kicsúszott belőle
az áldomás. –

A csók is félre csúszott,
másnak álmodta magát –
A lámpa halvány fénye
már átsétált a szobán,
és kitűnt az ablakon – – –

BARÁTAIM

Volt két barátom –
Lassan túlnőttek
minden határon;
tán tovább nőnek,
ha nem vigyáznak.
Ezért a szárnyuk
szép, röpke tolla
nem tollkenőnek
lészön teremtvé...
– Mit magyarázzak!

TALÁNY

A nagy-nagy Semmi csendje
választ el életemtől;
s nem tudok számot adni
arról, mitől leend, hogy
illetlen lelkendezem
azon, hogy levegő jut
még lombos fűjtatómba.

ELEJE, VÉGE

Virág a méhnek mindent jelent,
donogva-dongva hallatja is –
Méztől édes már a hangja is.
(Csak ez a légy...! Az orrom felett.)

KÖDBEN

Leszálló ködben indultam,
tegnap, útnak;
S a szürkeségben rendre
kimúltak
esti céljaim – ha voltak.
A Célok elkóboroltak
kart karba öltve,
míg lassan elvesztek
a szürke Ködben.

SZELES-SŰRŰ ESŐ

A mosti sűrű eső
nem porverő –
a nyár ruháit mossa.
Szele valamit söpör
járdáról, útról...
(nevem is viszi,
takarítva magát) –
Söpör messzire, hosszan.
Eléri tán a Telet is
(havat a tetőkön, fákon...)
Fehérült hajammal
tegeződve.

TÉLI MESE

Hahó, fut a szán, fut a ló,
elakad az autó –
Itt van a hó, itt a hó,
kevés már a pantalló:
meleg alsó, forralt bor...
jöjjön már a disznótor.
Szép asszonnyal dunyha alatt
döngetjük a szomszéd falat – – –
Hahó, hahó, de jó a jó;
télen is jó a húdejó.
Sikolt a hó, siklat a jég,
örömét zengi a szép –
Alsó fölé húzott alsó
bögyörőnek dupla zacskó
hideg elől fázón bújik – – –
Álom vala – a hó meg hullik.
Kinn a hó, és benn a dunyha.
Úgy tesz e vers, mintha tudna...

VAN

Van: évente megsemmisülni.
Van, hogy hónaponta is.
Azután van a lejjebb adom:
napok, órák, percek alatt,
hogycsontig leég
az EMBER.

EGY... RÉSZEG

A részeg elől térj ki bátran.
Nem tudod mit gondol, s gondol e...
Főként, ha vannak ketten, hárman:
merszet ugrasztja a gondola?

Tekinteted ha reá veted,
de ha elpillangatsz másfele;
mindegy néki: nem ismer nevet.
Dógába, magad, ne ártsd bele.

Nyála fröccsen, ökle tétova
cséphadaró – düht' igazolva;
hát a járda övé, mér' oda
gyüttél: neki van kigazolva!

SZKEPTICIZMUS

Optimista-Pista nem vagyok,
nincs szép beszédem a világhoz;
a bájos ének s a vak derű
kevés a PÉNZ-t legyőzni már –

HOLDLEÁNY

Felhős volt az Ég;
a sötét még sötétebb –
(Tünne már gyászos leple...)
Vártam – türelmetlen! – a Holdat,
hogy a magas főntről lelesne,
s arcomba küldne ezüst-labdát,
vagy valami más titokkal dobna meg –
Vágyom nőnemű hatalmát.

PULZUS

A tántorgó tudat
keresi magát,
elodáz álmokat,
felejtí szavát.
Hosszan haló semmi
kis oxigénnel
mímélget életet
gyengécske hévvel –
Olykor eltűnődik
aprócska dolgon:
menjen vagy maradjon,
vigyen vagy hozzon –
A Szabadság arca
csak a tiszta kép
(s hogy van-e igazabb...?),
mindig visszatér.

NÉMASÁG

A ma siralma
a múlton mereng,
és félő szemmel
pásztáz gyanús jövőt;
szépen nézni sem mer –
Fájdalma néma.
Pár cseppnyi könnyet ejt,
de néma, néma.

SZÜLETÉSNAPOMRA

József Attilához gyengébb ajánlással

Hetvenöt éves lettem én –
ez meglepetés-költemény
csecse
becse.

Hetvenöt évem elszelelt
s nekem kétszázezer se' telt.
Ha már,
nem kár.

Lehettem volna lázadó,
és nem versekkel házaló
kevés
enyész.

Ám nem lettem én, e helyemen
magam máshová szentelem
tudva
tudva.
Ám volt messze tájról azért,
ami szép lassacskán elért
nagyon
bajom.

Óvta még testem s lelkemet;
ám vajmi kín nem engedett
sebén
hevén:

Örvendezve szenvedj, te balga,
szólt a fölsőbbik hatalma –
hörög
s pörög.

És mondott még cifrábbakat,
tördelve szép-szó-ágakat
sután
bután –

De fölvetem én ősz fejem,
s a világnak kihirdetem
szavam
magam!

FÁJHATOK

Fájhatok sokaknak, mert független vagyok.
Nem azért, hogy nincsen feleségem – se más;
de mondhatom a magam-imát szerte-szét:
hadd vigye a boldog és boldogtalan szél,
mert minden-minden, s az egész is felemás.

A SZÉP RANGJA

Ezerszer kimondva: szép –
Rangját csúnyán elveszíti:
száraz kóró és levél.
Magáról soha nem beszél.
A szó nem tükör: IGAZ –
A jó fül fölfogja nesztét.

JÓZSEF ATTILA

József Attila, ifjú barátom
sok hasonló bajomban!
Levelem nem zavar talán,
vagy csak elnézed nekem,
az öregebbnek, hogy háborgatlak
a már könnyű hant alatt.
Azt mondtad egykor,
hogy ősz lesz, s majd fűteni kell;
ez most is így van, vagyis lassan így lesz,
és nekem is a *fülembe morog*, ahogy
szemközt néz velem a késő-félelem,
hogy hideg lesz, egyre hidegebb – először csak
ólálkodik, azután betör, és elrabolja a kevéske
meleget, amit az ellobbanó gyors nyár itt hagyott
lűktető szívünkben, hogy lassabban dermedjen
mozdulatlanná az élet és haszontalan szerelem.
Én nem tudok szebbet Nálad, mint az őszről is,
inkább hallgatnálak, ahogy te Thomas Mannt...
Fekszem ágyamon. Betakarsz, s szomorkás
bajusz-mosollyal oktatsz a Rendre, Hazára.
És elmondanád nekem, ha kérlek,
a Kozmosz Énekét,
és biztatnál szép szóval, hogy én is alkossak
külön világot magamnak, mert a másikba
belehaltál, mint belehalt Latinovits Zoltán.
De ezt nem tudhatod – vagy talán mégis tudod,
hiszen Ő is Hozzád költözött, megölelt s Te Őt.
Én még itt vagyok.
Mondani akartam neked valamit...
Vagy kérdezni? Már nem tudom.
Tudatom Veled: írok,
hogy távozzon tőlem a félelem,
vagy csak úgy, játszásul talán, ahogy

a permeteg eső leveri a port, mit szél kavart
a felhők alá haszontalan, ismeretlen törvények
mikéntjeként, hogy tudós elmék ebből is
leszűrjenek igazságokat – és a költőknek is
jusson a versbe más lom.

Ki tudja ezt is?

Te gőzölgő paprikás krumpliról is tudtál
verset írni, meg a szappanos vízről...

Mert minden dologban
egymáshoz kötött a világ.

Fekszem, itt, az ágyamon, s mielőtt aludni hív
valamilyen angyal, kirezzenek, ím, a papírból,
mert az eső köszönő őszi koppja, mint bogár
jelezte létét és halálát az ablaküvegen.

NÉMI ZAVAR

Nehéz szekeret követek,
mit súlyos iga húz;
Fortuna kifogta lovát,
s nagyon messze a csúcs.

Verekedőre verekszem
tüdőm levegőért;
de gyávaságom a bátrabb –
gyorsul a verőér.

Inogva tapodja talpam
a Semmit – menekül
sehová – a lehetetlent
legyőzni emberül.

A SZÉP HULLÁSA

Minden mintha hiába-szép,
mert fogyni tűnik, mint a Hold.
Csurgóra áll, mintha könnye
volna – magát siratja tán;
bár nemrég még a Mennybe' volt.

A tollra éhes fájdalom
a múltból szépet alkot,
nehéz kövéből szobrokat;
mert úgyse múlik – megmarad,
miként ismeretlen Halmok.

Szépet lát a ferde fény is,
mutatja is, amíg lehet.
Hiába hull, hiába tűn –
és ha mégis: megyek vele,
hogyan vegye a kedvemet.

Hát, tudom is, hogy hull a szép;
de nem úgy mint a hópihe.
Nincsen szárnya s már szép szava –
Boldog szívét kivette
valami csúf, csaló *ige*.

ÁLMATLAN

Nehezen bocsát álmatlan az éj
az egyre sűrűlő napokért:
tömörödöm, mégis ritkulok –

Fekve tűnik úgy, hogy az Idő
lábakon halad. Ám odakint,
mint vak ló, tőlem iramodik:

tűnik a hús, csontja ereszti –
gazdagodásra vágyik a vég,
jussát soha el nem ereszti.

Hatalma irigye nem vagyok,
mert örök magány az otthona.
– Mosoly vagyok lelkem társain.

EGÉSZSÉGÜGYILEG

Az úton kedve támad olykor
elpihenni bennem valami –
A lábak szűkülő erei
is intnek, de fejem préselő
két fülem nem akar hallani;
bár vajmi csengés – s némi zörej
a kinti hangot, mintha jelzi;
de nem fordítja semmi szóra,
csak hamisul elfedve tartja:
nem akar igazul felelni.
A szemeim is kancsal pózba
ixelődnek – keresztbe néznek...
Jó szemüveg biz' nem ártana –
de alig van mester-optikus,
mint protézis-gyár lábnak, kéznek –
Ezért támadt a pihenni kedv.
Vagy nem is pihenni kellene?
Ám ódzkodom, hogy kezeljenek –
(Az valakik hasznára volna.)
Bizony: GYÓGYÍTANI kellene!

FURCSA VÖRÖS

Hatóra múlt. Est-elő.
Ablak által, a fák közül
tűzvörös fény tekint felém;
szinte ide int
az ágyra,
valami szótlan lánggal.
Piramisnyi kazal égne így,
égigérő lánggal –
Tán nem is láng ez,
csak gyászosan izzik – – –
A nappaltól búcsúzik a Nap.
Intó, vörös-fény
szava van.

ANDRÉ FRÉNAUD

... Ez arcból nem tűnik Költemény.
Tapasztalt, tudós, okos szemek
zárkóztottan is messze néznek
(az arc szinte rezzenéstelen),
ennek a kis öregembernek –
Lehetne földönjáró mester...;
S vajmi dacból könnyed röpdöső
mégis – messzire követhető,
szárnyszegetten is fölröppenő,
poklok kínjából is szépséget
alkotó; a rútság zenétlen
verselője szakadt húrokon –
de mégis, mintha prímhegedűn,
egy új Harmóniát teremtő
ritmusa vezette gondolat
avatta nagygyá Nemzetében.

LASSÚ S GYORSULÓ IDŐ

Ha űzöm,
csak cammog az idő –
s ha – mint a Nőt – marasztanám:
fény hátára pattan – és
úgy röppen el, mint hűtlen
gondolat –

Habár a
gondolatból egy foszlány
néha marad, mint ha hű
akarna lenni, vagy csak
rest szavát megmutatni
pőre-mód –

Ingatag
a rossz ruhát levetni,
a mind a máglyára vetve,
visszavetve haladni
szépen, építve újult
ős-Utat,

mely Igaz
mint volt több évezrede;
de már eltűnni látszik
jelenünkben – s jövőnk nem
tudja majd, hogy volt e Volt – – –

Várok, de
csak cammog az Idő;
ám a vég felé Valami
– mint pusztító Meteor –
erre indult – lehalgyva
az Időt.

Kellő szavak és melódiák
ereje s kényszere özönlik,
messze elér, s mint Homérosz
és Shakespeare, hőseiket magas
helyre emelik, mert megállnak
acéllábakon az Időben,
míg, kik nem is romantikusak,
az emberi szellem isteni
fénye túlmutat szobraikon.
Persze, elődeivel szemben,
Ő nem annyira szellemi ember,
Még ha végtelenül szellemes is;
s Williamhez mérten, nem az
a művész, ki a trombita-hangba
a hárfát s fuvolát beleírja, –
de művészi-emberi-volta
befogad minden képet, s tudományt;
rokonítja magát Gonosszal
és Szenttel, de bűnöket mégsem
követ el – s remetének sem megy.
Bámulatos, ahogy mikroszkóp
fölé hajolva kijelent,
hogy szeme partjáról kitekintve
jobban látja a valódi Világot –
Undorodik a dajkamesétől,
de szemügyre veszi, és próbál
találni benne vajmi igazat;
vizsgálja, mitől hódolt be az
ember, hogy hitüknek bírāja
legyen a dolgok mértéke szerint.
Élet géniusza, csalfa Protheusz,
költő vagy Te mégis, büszke

babérú, ki egy hős erejével
s bájával pengeti a hárfát – – –
Mégsem szól szívemhez
ez a fiolozopter Mephisztofelesz,
de Szelleme leigáz.

VERSEKKEL

Versekkel, jobb lábaimmal
kilépek a végeességből
(írás közbeni tévhitem?) –
Elixír, ha van, ez lehet.
Lelkemet fölkészíthetem,
hiszem – testemet nem lehet.

PRIVÁT GONDOLAT-SZABADALOM

Ha van hazugság abban,
amit mondok, csuklom
egyet és lemondok:
jöhet a börtön,
de ott is magamat őrzöm;
a foglár is csak
bérmunkás-rab,
kinek családjá van:
feleség, két-három gyerek,
meg itt az őrzött emberek,
kiktől elválni nem lehet –
Szabadságom ott is
csak nekem van,
mert azt gondolom,
amit gondolok:
halálomig változatlan.

SZÉPET ÍRNI

Szeretnék szépet írni, még ha
nem gyönyörködtetőt, ám valót,
mely fölött az Igaz tündököl:
fülnek, szívnek, agynak hallhatót.

Szeretem, ha a Szép harcba hív,
mert váll a váll mellett van velem,
és nem lesz vériszamos a porond,
de kivirágzik a hamvveder,

miben hősi korok lelke van:
hóvirágok és labdarózsák –
meg a fű, a meghajló s újra
álló: szép reményünket hozzák.

*

A tél tüllbe burkolt titkai
közt van minden vereség oka;
lefejteném ezüst-rétegét –
reményem, fölsejlik homloka.
Nem hiszem, hogy az Idő mindent
elmosott, és a fájdalom se
halt bele saját érzetébe...
Biz' minden, mindennek részese.

*

Szerettem volna Szépet írni,
de elbukdácsoltam másfele...
Mekavart ez az alig-tavaszi,
s máris agyba-vág a nyár heve.

HASONMÁS KÖLTŐ VERSEI(M)

KILENC HAIKU VIII.

Azért tagadok,
mert többet hiszek, és
nem mert kevesebbet.

Néz, csak néz a táj –
Sorsba-túrve viseli
bús hátán egét.

Magyar táj ege
sötét varjakkal tele.
Emlék a Holló.

Világképekben
marad fenn a magyarság
– Torzíthatatlan

Árulásodat
verseim kegyelmezik –
Mily' hatalom ez!

Villámokon jár
a rád gondolás-ideg –
El nem múlt vihar.

Alszik a szőlő
gyökere, lent a mélyben
– borról álmodik.

Minden kultúra
különbözik egymástól –
A lopott jobban.

Az IGAZSÁGOT
mindig gyakorolni kell
s folyton követni.

SZÁMOKBÓL VALÓK

0.

Az ajándék döntött:
Nekem adta magát.
Mint gyermek – örültem.
Indulatom volt
játszani Vele –,
de visszavítette magát.

1.

Valahol vagyok.
Fölöttem madarak.
Szemem dupla csöve lövi Őket.

6.

Agyam fabrikálta puska
lőni akarta a háborúk
BÉKEGALAMBJÁT –
Csütörtököt mondott.

10.

Barlangomba hívlak,
hol fölfalna éhem;
s nincs annyi víz,
ami megemészteni
segítene Téged.

13.

A mennyei klíma
Nem lát soha vírust,
mert az nem
ember-lakta táj.

13a.

Ezen a tavaszon
A madarak
úgy énekelnek,
hogy sírnak.

14.

Az Idő felett mi marad
abból, ami alatta oly
bizonyosnak s érvényesnek
tűntek a tettek és szavak?

17.

Öltem már
bogarakat, állatot –
Hát, magam előtt
meg sem is állhatok;
de – gondolkodtam – leimádkozom
majd, ha két kezem
kulcsolódó ujjai Krisztusban
engedik. – Ma még
legyet, szúnyogot lecsapok
/ám, semmi ölő-permet!/
s nem is hallom, hogy dörögne
az Ég. – A házi- s vadállatokat
ölni nem megyek;
és egérre, patkányra kizárólag
macskát meg kutyát engedek.
Így, a véteknek csak a fele
lenne enyém? – Nem tudom.
Lám, az evilágban megéltek okán
Föltámadt erőszak-undorom.

20.

Álmomban – olykor –
babusgatom magamban
apró-volt gyerekkorom...
A Mesék körbe védnek.

33.

Mi lesz a SZERELMÜNKKE,
ha meghalunk?

100.

A vadvirág, ha letépjük,
hamarabb hervad
a kerti virágnál.

NEM KÖLTŐ...

Nem költő az, kinek szíve
nem dobban együtt korával
és Hazájával – ám rímel;
de átabotában beszél,
és minden divatnak híve.

SOKASÁGEMBER

Erre-arra görbült ember:
vakrozsdás, elhasznált szögek.
Már nem fognak össze semmit –
A zsákból kibújni sem mer.

SUMMÁS VÁLASZ...

Nem bizonykodom,
A nagyot nagyok festem,
a jelentéktelenebbet alárendeltnek;
a feketét feketének,
a fehéret fehérnek
mondom és írom –
Bárminek is néznek;
s akár miként is ítélnék
bármik: nem lesz kisebb a sírom
halma, mégha meg sem is lesz
koszorúzva, mint némely „vitéznek” –

PÉTER-PÁLKOR

Gróf Nádasdy Borbála nyomán.

Közeleg Péter-Pál,
az ARATÁS.
Valóban-volt régi mese:
a magyar gróf
aratás végén kezét csókolta
az Első Kaszásnak.

TÜKÖRKÉP

Állok a tükör előtt.
Jé, valaki néz engem –
Mintha ismerős lenne...,
de nem, csupán az tűnt föl,
hogyan ennek az embernek
jól az arcába vágta a
BOLDOGSÁGOT.

TÜKÖR

Víztükörbe nézek,
hogy tisztán lássam magam;
s tovább figyelve:
Aranynap-tükör mutatja
Valósnak világom.

Nem képzelem, de látom
minden vonásom;
s tudom, hogy én vagyok
és nem holmi másom.

2018. AUG. 29.

Fekszik Ő – Ő fekszik. Fekszik.
Ágya bírja, bírja ágya –
VALAMIVEL, míg verekszik.

Nem nézve néz – kint is bent van;
Gyűrűző, gyűrűző: nagy a harca
Anyám, Anyám – lassan szent vagy.

Messze vizén egy Gondola
alig nyíló szemébe tart –
Bárányfelhő a homloka.

Néha nézi, ki van közel:
ketten vagyunk, vagyunk ketten.
Karja csöndös, pedig ölel.

†2018. IX. 02. 21.³⁵

BESZÉD: SZAVAK SZAVAI

Lelkem szomjú kínja és szívemben tűz
fakaszt föl keserű imát,
minden fohásznál keserűbbet,
mert nem tudom már azt sem,
hogy ébren alva álmodok,
amely örület, mert nem álom.
Örültek házána áptja lennék,
örültek házána kívüli, hideg bolond,
aki pontosan, és látja tisztán,
hogy itt minden mindentől idegen,
és mindenki mindenkivel azonos:
a senki-dudva-alja az összejtú magyarral
új, idegen törvény szerint.

A magyar népekhez szólok, nekik kiáltom:
mozduljon meg a lelkük s szívük,
ami vad volt valaha nagyon.
Ez dereng föl húsom sűrűjéből,
mélyéből ön-anyagomnak,
honnan konokul tör elő a remény:
hogy világra születik a régi
szittya-szabadság, és soha többé
nem köti gúzsba idegen hatalom.

Ember, gondoltad volna, hogy házadból
önként kijátszva kilakoltatod magad!
Hol van a gyermek? – Kisiklott.
Hol az, aki békésen aludt
falusi tetők alatt? – Kisiklott.
S hol vagyok, aki voltam?
Lám, ide jutottam – – –

Nem tudom, mihez tartsam magam
 ebben az életben, ezzel a rosszulléttel,
 amely lelkekre ráncokat vés!
 S ez már nem is egy *új, cifrább járom*,
 drága Reményik Sándor,
 melynek nyögése alól mégis virág terem:
 versek virágmezeje – álmok, szerelmes
 hazát-kiáltások, hűségeskük megmaradásra,
 még ha vészes-fogyóban
 kevés lányunk és fiunk.
 Öregjeink is már majd mind a sírban,
 kik tudták még az ősi jelszót,
 és régmúlt idők világtudását.
 Ősök – a tegnapiak, a tegnapelőttiek,
 de Krisztus előtt valók, kik soha
 nem adtak parancsot országok földjéért
 idegen népeket ölni, és szüzi lányokat
 parázna kedvre hagyni csak mondván,
 hogy bölcs nagy istene tette parancsba.
 Ládd, Attila hun király miként hódolt
 győztesen is ezeréves népnek:
 Róma kapujánál megállt,
 az nem lett Karthágó se Trója!
 S ez isten-nagy király népének utóda
 megint *minden igának barma*,
 a semmit szolgálja semmiért,
 oda szegődik, ahol ütnek rajta;
 a hitét elhagyja, saját fajtáját marja,
 jobban, mint régi kardját a rozsdá.
 Még vitt szabadságát is kihordja
 a trágyadombra, turkáljon benne féreg,
 és már nem gondol nagyot, merészet:
 süket fülekkel figyel
 az egyre növekvő mérce-hangerőre,
 és kapzsi-korruptan a zizegő bankópapírra.

Sötét van, hát sötéten látok.
De gyújtok szavakat, mondok magyar Igét.
Vérként buggyanó beszédet beszélek,
vallatok csillagot,
hogy eleink oda mit írtak:
végső pusztulásunk vagy dicső jövődönk!

CSÖNDKIÁLTÓ

Főlegyesült kasza-Nép egy tavaszon – hangtalan lesújt.

I.

Fekvő-ülő helyzetemben az ágyon:
írok. Az erkélyablakon át a Nap
csókdéd fénye-nyalábja vendégeli
arcom. A nappali csöndet egy lenti
autó töri csak, ahogy áthalad
fülelmen – s az ajtó résén kiszökik –

A szoba nem mozdul – e sima doboz
fehérlő fala néz mély, néma csöndben;
síkját megtörik a keretes képek,
ahogy fölakasztva csüngnek szótalan
és lesnek – valami arcomba döbben.
Hirtelen lecsúszik rólam a paplan.
Nem kegyetlen ez a csönd, csak hiteles;
takarómat fölülírja – betakar.
(Előjátéka a szent Anyaföldnek?) –
Nézek, lassan megjön az est meg az éj;
észrevétlen-lépte rabolni akar...
Nagyezüst-szemével figyel a Hold –

*

Ceruzámban, lent a padlón, már mi sem
robajlik: szavai hallgatag rabok;
vérző álmom bozótja közt fönnakadt
mássalhangzók kínja agyamba harap...
Árva magánhangzókkal nem akarok
jární süketen, mi mindig lépre csal.

Ez a mélységes hallgatás nem a félsz
szolga-hallgatása, de vészes, nagy kiáltás,
mi nem tűr már semmi robajt, árulást;
bombát, véres késeket, erőszakot:
elindult, mint Lélek, a csöndre-váltás.
Azok, kik nem figyeltek, most figyelnek – – –

*

Messze még a reggel – az ÉJ fogva tart:
Tündér Húgom *CSÖNDSZEKÉR** bakján ülök,
és vonulok kóbor határok között...
A Táltos Lovak *ARANY* lehelete
leszáll a Tájra: vonzza a fű s bürök –
Fricskát mutat az őrzővilág.

II.

Ami készül itt, már minden zaj fölött,
a Mennyek zengésével versenyre kelt:
vajúdik, fájdalmas-nagyon szülni kész
valami Csodát, szennytől menteset,
mert ez a világ már mindenből kitelt.
A Nagymadár elhagyta talapzatát –

Száll már a Feketesas a Hon fölött;
hangtalanul suhan hívások táján
hirdetve dicső Ősök tiszta véré,

* Arany-Tóth Katalin kortárs hódmezővásárhelyi költő verskötetének címe.

amit már majd' százada beszennyezett
a hamis világlát: idegen-árján;
és Mohamed is újfent próbálkozik...
Kétségek között átdöfött volt hitek
merev gallyakon, mint fekete varjak
kuporganak és lelkükből vérzenek –
elvesztek maguknak; a Kétes felé
húz szívük – verset már nem is szavalnak.
A kitaszított jajverte lét övék.

*

A Csönd figyel, már nem húzza be nyakát:
vigyázza a világ gonosz ikreit,
akik egymást is ölik azonos cél
okán: Világunk fölött a HATALMAT
akarva; s közöttük szolga-híveik,
kik vérünk is lelkünk mérgezettjei.

Az éjben párzó felszíni rémület
mindent fölidéz a hallgató tárgyak
között, amiket megfogni nincs kezem;
s már adakozni sincs, mert annyit vártam...
Nincs *arany, tömjén, mirha* – csak vágyak.
Lovaim nyerítik: ládd, ez az Otthon.

*

Zöldfü-tenger hullámain Szél hajó.
Nyomában már a szelíd Csönd-mosoly
oly' erőt mutat, mintha Nap ragyogna
a régi HIT okán; arany köntösét
szépen leterítve tovább bandukol.
Néma Zeneteremben hangtalan HANG...

III.

Ülő-fekvő helyzetemben elválva
magamtól se más, mint én vagyok –
Váratlanul, a Csönd és énközöttem
egy hívatlan légy dűnög – kéke villan.
E szörnyszülött miatt nem alhatok.
Patkánybűz, döglegyek... minden Táj felett.

Mindenütt rongyok, sebek, hazug hírek;
hát hasztalan versem zene-lényege:
nem csörömpölök a jövő-csönd fölött,
mely hangtalan, de már vészesen kiált.
Ez Eszme: Attila kardja érdeme,
melynek élet a Csönd újrafente.

*

Magyarázom magamnak az emberi
érzelmeket, melyek oly' bonyolultan
egyszerűek, de metafizikusan
bánatosak is – dehát: ez az Ember,
miként Te meg én – bármihez is nyúltam – – –
Lám, a hódító élet mily' törekeny!

*

A bárány béget, a madár dalol, a
Ló nyerít – ők így imádják az Istent;
bár önmagában ez nem vált meg minket (?);
de Csönd-jászolban elletik a Bárány,
s ez: fölülír fájdalmat, kint és mindent,
miként az Égbe-párolgó csöppnyi víz.

A mezei tücskök változatlanul
csavart lélegzete szétfoszlik-e – vagy
föllemelkedik a végtelenbe már;
és mind a csivogó fecske-sereg is!
Maga után robajt biz' egyik sem hagy:
röpítik a Csöndet – már győzelemre!

*

Türelme fogytán a hallgatásnak, és
nagyot kiált, csittjeit nem uralja
már félelem, kóros eszme s a Mammon
isten: hatalmat vesz Mindenek felett;
el fog vetélni az embernek alja –
Krisztus Istene látá, *hogy ez jól van.*

CÍM VAGY KEZDŐSOR SZERINTI VERSMUTATÓ

? (Hmvhely, 2018. április 11.)	134
2002. június 29.	105
2018. aug. 29.	175
56 sor (Bordány, 2014. október 22.)	90-91
666 ∞ (Hmvhely, 2018. március 25.)	13
A Busz (Bordány, 2017. július 30.)	32-34
A fosztogató (haiku)	130
A gereblye (Bordány, 2017. június.)	135
A Hórák és a lány (Bordány, 2017. július 12.)	126-127
A járda tudja (haiku)	138
A jel a szádon (haiku)	104
A jogtalanság (haiku)	28
A költészetnek (haiku)	28
A lélek büntet (haiku)	12
A lepke kortya (haiku)	130
A mennyi klíma (Hmvhely, 2020. május)	171
A migrációt (haiku)	64
A Nagy Emberek (haiku)	150
A szép hullása (Hmvhely, 2017. október 14.)	162
A szép rangja (Hmvhely, 2017. november 3.)	159
A szerelemvágy (haiku)	104
A tegnapi nő (haiku)	104
A templombazár (haiku)	12
A vadvirág (Hmvhely, 2020. május)	173
A versbe-titkolt (haiku)	150
Adyt álmodtam az éjjel (Bordány, 2017. július 1.)	56-57
Agyam fabrikálta puska (Hmvhely, 2020. május)	171
Ágyban, párnák közt (haiku)	64
Akrosztichon (Vass Ramóna; Hmvhely, 2018. június 27.)	29
Álmatlan (Hmvhely, 2018. február.)	162-163
Álmodozókra (haiku)	130

Álmomban olykor (Hmvhely, 2020. május)	173
Alszik a szőlő (haiku)	170
André Frénaud (Hmvhely, 2018. január-február.)	164
Arany Jánosnak (Hmvhely, 2017. október 15.)	135
Arany-Tóth Katalinnak (Hmvhely, 2017. október 19-20.)	35
Árulásodat (haiku)	170
Az ajándék döntött (Hmvhely, 2020. május)	171
Az álmok ellen (haiku)	138
Az elveszejtő (haiku)	64
Az én adventem	25
Az erők felett (haiku)	130
Az idegen	86-87
Az Idő felett mi marad (Hmvhely, 2020. május)	172
Az igazi vers (haiku)	150
Az igazságért (haiku)	138
Az igazságot (haiku)	170
Az is... (Bordány, 2017. augusztus 26.)	131
Az órákról (Bordány, 2016. augusztus 2.)	143
Az Örök Kötés (haiku)	12
Az ős-gondolat(haiku)	28
Azért tagadok (haiku)	170
Bábel-torony új trendje (Hmvhely, 2018. május 3.)	81
Bálint Napi versőzet (Hmvhely, 2018. február 14.)	51
Bank s biztosító (haiku)	130
Barátaim (Hmvhely, 2017. december 2.)	153
Barlangomba hívlak (Hmvhely, 2020. május)	171
Becsapottság (Bordány, 2016. február 16.)	135
Befejezetlen mondat (Hmvhely 2020. október 7.)	140
Beintés (Hmvhely, 2018. május 3.)	72
Beleszorulás (Bordány, 2015. augusztus 25.)	141
Beszéd: szavak szavai	176-178
Bevallom (Hmvhely, 2018. január)	65
Bibasságom (Hmvhely, 2018. március.)	134
Birodalom (Bordány, 2017. augusztus 1.)	80
Boldog, ki mesét (haiku)	150

Bölcseletke (Hmvhely, 2018. április.)	108
Büszke babérú (haiku)	150
Céltábla-voltom (haiku)	64
Chopin Gyászindulójára	66-68
Cipős gondolat (Hmvhely, 2018. február 14.)	152
Cövek (Hmvhely, 2018. március 13.)	68
Csak a parancs nem (haiku)	130
Csak töprengés (Hmvhely, 2018. április 27.)	80
Csalinka (Hmvhely, 1963.)	122
Cseresznyeszájú (Hmvhely, 2018. március 17.)	48
Csodák nélkül (Hmvhely, 2017. október 8.)	151
Csöndben-baj (Bordány, 2016.)	147
Csöndkiáltó (Hmvhely, 2018. november 27.)	178-182
De profundis Csurka István	98-99
Disszonáns csönd (Hmvhely, 2018. január 3.)	146
Ditirambusztalanul	115-117
Dokumentumvers	88-89
Dorombolatlan (Hmvhely, 2017. november 20.)	109
Egészségügyileg (Hmvhely, 2018. május 1.)	163
Egy diófáról (Hmvhely, 2017. november 3.)	35
Egy galaxis halála (Hmvhely, 2018. április 18.)	78
Egy levél utánra (Hmvhely, 2018. július 11.)	124
Egy visszaadott könyv... (Hmvhely, 2018. január 7.)	47
Egy... részeg (Hmvhely, 2017. október 17.)	156
Együgyű(s) ének (Hmvhely, 2017. október 19.)	106
Éji álom (Bordány, 2017. június 17.)	141
Éj-Múza (Bordány, 2015. február 12.)	132
Eleje, vége (Hmvhely, 2018. május.)	154
Elengedés (Hmvhely, 2018. május.)	107
Előest (Hmvhely, 2003.)	73-75
Előre (Bordány, 2015.)	140
Emese (Hmvhely, 2018. március 13.)	108
Engedelmem (Hmvhely, 2018. március 22.)	22
Esdeklő (Bordány, 2016.)	133
Események (haiku)	138

Esendő nő(m) (Hmvhely, 2017. november 11.)	106
Eurüdiké Amerikában (Hmvhely, 2002.)	113-114
Ezen a tavaszon (Hmvhely, 2020. május)	172
Fagyos ágakon (haiku)	130
Fájhatok (Hmvhely, 2017. október 14.)	159
Fedőneve/m/ – maszk (Hmvhely, 2020. nov. 10.)	59-60
Fenség (Hmvhely, 2017. november 24.)	132
Fény-kenyeret kell (haiku)	130
Festékhíány (Hmvhely, 2018. május 1.)	108
Föl (Bordány, 2016. február 18.)	57-59
Fölhullt és fölhulló... (Bordány, 2016. július 24.)	100-102
Föltámadás (Hmvhely, 2018. március 25.)	24
Furcsa vörös (Hmvhely, 2017. október 14.)	164
Goethe – emersoni versesszé	166-167
Gondolatok az agyfélteke jobb oldalából	92-96
Gyors idő (Bordány, 2015. augusztus 25.)	142
Gyöngytyúk (Hmvhely, 2018. július 31.)	76
Háborús bűnöst (haiku)	64
Hajléktalan (Hmvhely, 2017. november 15.)	50-51
Halottaknapomra (Hmvhely, 2020. november 3.)	26
Harangszóra nyílt (haiku)	12
Helyettem halok (Hmvhely 2020. május 27.)	23
Helyzetet rakok (haiku)	12
Hitvallás (Hmvhely, 2018. május 3.)	65
Hódmezővásárhely	30-32
Holdleány (Hmvhely, 2018. május 2.)	156
Hű kutyák (Hmvhely, 2018. március)	78
Időmértéktelen epigramma (Hmvhely, 2018. február 21.)	146
Igaz ellenfél (haiku)	150
Ima Arany-Tóth Ferencért (Hmvhely, 2017. október 18.)	20-21
Ima Úrjövetségben (Bordány, 2012. december 5.)	18-19
Irreality (Bordány, 2017. június 17.)	85
Isten békéjét (haiku)	12
Jajszavam (Hmvhely, 2017. október 14.)	65
Jelen és látomás (Hmvhely, 2020. október 3.)	17

Jó tanács engedménnyel (Bordány, 2010. december 15.)	119
Jobbítsuk magunk (haiku)	64
József Attila	160-161
K. Kitty emlékezete (Hmvhely, 2017. október 28.)	123
K. Zsuzsi '61-ben (Hmvhely, 2017. november 25.)	120-121
Kancsal álom (Bordány, 2017. július 17.)	139
Képzavar (Bordány, 2017. április.)	132
Két akrosztichon (E. Tóbiás Sára; Gömöri Dezső)	15
Két leány (Hmvhely, 2018. március.)	118-119
Két strófa (Hmvhely, 2021. április 1.)	148
Kétes menedék (Hmvhely, 2018. február 20.)	106
Kétsoros (Bordány, 2015. augusztus 25.)	132
Kétszer két sor (Hmvhely, 2018. március 13.)	151
Kincses temető (haiku)	28
Kínvallatott mese (Bordány, 2017. augusztus 8.)	83
Kis bölcsélet (Hmvhely, 2017. november 28.)	152
Kis helyzetkép (Hmvhely, 2018. február 24.)	77
Kis kórkép (Hmvhely, 2018. május 1.)	135
Kórisme (Hmvhely, 2018. április 23.)	76
Korkép (Hmvhely, 2017.)	81
Ködben (Hmvhely, 2018. március 13.)	154
Köldöckzinór (Hmvhely, 2017. november 22.)	41
Költemény (Hmvhely, 2020. november 10.)	141
Középszer ne sírj (haiku)	138
Különbség (Bordány, 2017. június.)	109
Lábam kezelése közben (Bordány, 2016. augusztus 2.)	143
Lassú s gyorsuló Idő (Hmvhely, 2018. március.)	165
Lepke (Bordány, 2016. július)	131
Levelibéka (Hmvhely, 2017. december 2.)	131
Lódd le bánatom (haiku)	104
Lyrámhoz (Hmvhely, július 27.)	119
Magam barátja (Hmvhely, 2017. november 15.)	151
Magamra nyávog (haiku)	104
Magyar táj ege (haiku)	170
Már neve öröm (haiku)	150

Maradjunk akár (haiku)	28
Markolatban (Bordány, 2011. július.)	153
Mazsola macskám teteme fölött (Hmvhely, 2017. október)	54
Meditátum (Hmvhely, 2017. november 11.)	21
Még egy csókot (Hmvhely, 2020. november 6.)	121
Meggybor (Bordány, 2016.)	133
Mennyei patak (haiku)	12
Mese (Hmvhely, 2017. október 25.)	42-43
Mi lesz a szerelmünkkel (Hmvhely, 2020. május)	173
Minden kultúra (haiku)	170
Mondatvégi pont (Hmvhely, 2017. október 22.)	125
Morfondír (Hmvhely, 2017. december 1.)	134
Naiv vers (?) (Bordány, 2017. augusztus 21.)	14
Nem beszélek (Bordány, 2017. július 1.)	17
Nem költő...	173
Nem vartyogom már (haiku)	104
Némaság (Hmvhely, 2017. november 27.)	157
Némi zavar (Bordány, 2012.)	161
Népnyelv-növények	49
Néz, csak néz a táj (haiku)	170
Nóríka, a kicsi lány (Bordány, 2017. április 20.)	16
Nő a Nő (Bordány, 2016.)	109
Nők s Férfiak, ne (haiku)	150
Nűsza	110
Nyelv a lét háza (haiku)	28
Ojtás (Hmvhely, 2018. március 17.)	107
Oknyomozó (Hmvhely, 2018. április)	69-72
Optika (Bordány, 2016.)	133
Orpheusz és Eurüdiké (Hmvhely, 2002.)	111-113
Öltem már bogarat (Hmvhely, 2020. május)	172
Örök libidó (Hmvhely, 2009. február 2.)	109
Östudás nélkül (haiku)	12
Összevegyülök (haiku)	104
Pannon ének három hangra	38-41
Péter-Pálkor (Bordány, 2016. június.)	174

Pillanatkép? (Bordány, 2016. augusztus 8.)	46-47
Pogány fohász nő miatt	118
Poloska (Hmvhely, 2017. október 14.)	45
Portré (Hmvhely, 2018. március 13.)	107
Privát gondolat... (Bordány, 2014. december 11-19.)	167
Pulzus (Hmvhely, 2018. március 13.)	157
Rámutatások	62
Rangrejtett vérem (haiku)	138
Rébusz (Bordány, 2017. augusztus 28.)	107
Rege a szélről (Bordány, 2014. október 7.)	53-54
Régi bűneink (haiku)	12
Rétimadár	36-37
Rezignáció helyett (Bordány, 2017. június 5.)	16
Rímetlen (Hmvhely, 2020. október 22.)	127
Rímfogyottan (Hmvhely, 2017. november 3.)	97
Romsoros (Bordány, 2015. augusztus 25.)	133
Saját műfajom (haiku)	138
Salieri szép (haiku)	150
Sokaságember	173
Súlyom (Bordány, 2017. július 17.)	145
Summás válasz...	174
Számokból valók (Hmvhely, 2020. május)	141-142
Számtalan hibám (haiku)	138
Szeles-sűrű eső (Hmvhely, 2018. július 28.)	154
Szellemhadsereg (Hmvhely, 2014. december 18.)	72
Szemfertőződés-félsz (Hmvhely, 2017. december 30.)	79
Szenvedés aranya (Hmvhely, 2018. február 4.)	152
Szépet írni (Hmvhely, 2018. március 12.)	168
Szerénység (Bordány, 2017. június 28.)	142
Szkepticizmus (Hmvhely, 2018.)	156
Szószátyár kakas (Bordány, 2017. június 28.)	144
Születésnap kor- és... (Bordány, 2010. november 22.)	136
Születésnapomra (Hmvhely, 2017. november 22.)	158-159
Talány (Bordány, 2017. június 26.)	153
Talány (Hmvhely, 2018. január 28.)	140

Tanyányi ország (haiku)	28
Tarjánvég, Atka (haiku)	28
Téli mese (Bordány, 2017. január 20.)	155
Tengeri kagyló	117
Tenyérnyi kék ég	60
Tetkó-világ (Hmvhely, 2018. május 23.)	55-56
Torma virága... (Bordány, 2017. május 11.)	44-45
Travesztia (Hmvhely, 2017. október 13.)	84
Túl sok taláros (haiku)	130
Tükör	175
Tükörkép (Hmvhely, 2018. március 13.)	174
Tűzparancs nélkül (haiku)	64
Új dal (Hmvhely, 2018. május 1.)	78
Utószó előtt (Hmvhely, 2018. március 11.)	102
Ügyvéd erkölcsét (haiku)	64
Vaktában hinni (haiku)	28
Valahol vagyok (Hmvhely, 2020. május)	171
Valahol van e Világ (Hmvhely, 2020. október 13.)	61
Valami (Hmvhely, 2018. április 28.)	131
Valami béke (Hmvhely, 19??)	142
Valamiség (Bordány, 2016.)	131
Való-világunk (Hmvhely, 2018. március)	77
Van (Hmvhely, 2018. március 13.)	155
Van talán (Bordány, 2017.)	134
Váratlanul (Hmvhely, 2017. november 22.)	29
Versekkel (Hmvhely, 2018. február 23.)	167
Versezetlenül (Hmvhely, 2018. február 23.)	148
Veszendő magyar (haiku)	64
Vétkek jármában (haiku)	104
Vígatlanul (Hmvhely, 2020. november 3.)	147
Világképekben (haiku)	170
Villám után dörgés (Hmvhely, 2020. október 20-21.)	128
Villámokon jár (haiku)	170
Villannak lábak (haiku)	104
Visszautazás (Hmvhely, 2017. október 10.)	52-53

Voltam – éltem (Bordány, 2016. augusztus 8.)	140
Zavarodott nappal-éjben (Bordány, 2017. június.)	86
Zenétlen strófák (Hmvhely, 2018. február 23.)	82-83
Zöldellet és virágzat (Bordány, 2017. augusztus 22.)	139

TARTALOM

Lektori salutem! (Béres Dezső)	7-8
Előszó helyett (Szent Ferenc)	9
Versciklusok:	
Tető az Isten	11-26
Hungar-ok	27-62
Tárogató	63-102
Ditirambusztalanul	103-128
Röppenetek	129-136
Fűszál-éleken	137-148
Minden-más-ok	149-168
Hasonmás költő versei(m)	169-182
Versmutató	184-192

2018. aug. 29.

Feleszűz Ő – Ő feleszűz. Feleszűz.
Agya bírja, bírja agya –
VÁLLAMIVEL, míg, vereszűz.

Ucn u'we u'z – Éint is bent van;
gyűzőz, gyűzőz: nagy a harca.
Anyám, Anyám – lassan szent vagy.

Menne vizen egy Gondola
alig nyíló szembe tart –
Bárdnyfelhő a homlóza.

Néha u'ri, Éi van Éörel:
Éetten vaggunz, vaggunz Éetten.
/Larja csöndös, pedig ötel.

†-2018.11.2. 4135

Spazi